

Den palestinske flyktningebloffen

- Den palestinske flyktningebloffen
- En arabisk israeler spør: Hvilken apartheid?
- Straffedomstolen, ICC, ødelegger fredsprosessen
- Vesten har utilstrekkelig diplomatisk styrke til å stoppe Iran

I desember feiret jødene høytiden Hanukkah som er til minne om gjeninnvielsen av Tempelet etter at europeerne hadde svinet det til under den første europeiske okkupasjonen av Landet Israel. Bildet er fra feiringen ved Tempelmuren i det jødiske kvarter i Israels hovedstad Jerusalem. Her har jøder bodd og feiret sine merkedager siden kong Davids tid. Ifølge Norges utenriksminister er imidlertid det eldgamle jødiske kvarter i Jerusalem "en ulovlig israelsk bosetting på okkupert palestinsk område" som er etablert i strid med folkeretten. Det jødiske nærværet på dette stedet er derfor etter hennes forstand "*et hinder for fred,*" slik hun har uttrykt det overfor Stortinget. Året 2020 ble preget av at en rekke arabiske land, som de første, har inngått avtaler om normalisering og fred med Israel. Det er vårt håp at også norske myndigheter en gang skal finne det riktig å normalisere sitt forhold til den jødiske staten. (Foto: Mendy Hechtman/Flash90)

SMA-info

Fakta om Israel og antisemittisme

Utkommer fire ganger årlig

Abonnement: 500 NOK/år

Redaktør

Michal Rachel Suissa

I redaksjonen

Liv Strømme

Per Antonsen

Dato

Mras 2021 | Nissan, 5781

Utgiver

Senter mot antisemittisme (SMA)

Org.nr. 984 595 948

ISSN 1891-1544

Kontakt

Postboks 104, 0216, Oslo

Tel: (+47) 9229 3036

E-post: post@sma-norge.no

Web: www.sma-norge.no

Bankgiro: 6242.10.60644

Vipps: 84727

Forbehold: Innholdet i SMA-info representerer ikke nødvendigvis oppfatningen til SMA. Redaksjonen er ikke ansvarlig for annonsene og deres innhold. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte manuskripter.

Med utgivelsen av SMA-info ønsker vi å gi leseren et tidsskrift som setter søkelyset på jødernes og Israels eksistensielle problemer og fellesskapet innenfor den jødisk-kristne kulturen i Norge, Israel og Midtøsten.

I denne sammenheng fokuserer vi spesielt på forekomsten av diskriminerende, delegitimerende, nedverdiggende, ekskluderende og undergravende uttalelser og atferd rettet mot jødene som mennesker, deres kultur, nasjon og land. I solidaritet med andre diskriminerte, forfulgte og undertrykte grupper og minoriteter i regionen, bringer vi også informasjon om deres situasjon.

SMA-info er et uavhengig medium for folkeopplysning som søker å bidra til å utvide og rette opp perspektivet i den politiske, sosiale og kulturelle debatten omkring disse tema, og virke som et korrigerende supplement til massemedienes ensidig negative fremstilling av Israel. I SMA-info finner du artikler som ingen andre norske medier publiserer.

“How beauteous mankind is!

O brave new world,

That has such people in’t”

Shakespeare (The Tempest)

REDAKTØRENS MENING

Mot ny ørkenvandring i Midtøsten?	Michal R. Suissa	4
-----------------------------------	------------------	---

ISRAELS KAMP FOR SINE RETTIGHETER

Straffedomstolens feilaktige vedtak om Judea og Samaria	Amb. Alan Baker	12
Den palestinske flyktningebløffen	Mitchell Bard	16
"Iron Dome" har skutt ned mer enn 2500 raketter	Yaakov Lappin	20
Trump, Biden og Israel	Jerold S. Auerbach	26
Vestlige ledere er virkelighetsfjerne når det gjelder Palestina og Iran	Israel Kasnett	29
Biden utfordrer den langvarige alliansen med Israel og Saudi Arabia	Dr. Frank Musmar	34

JØDEHATETS KILDER

Israel, palestinerne og korona-vaksiner: Den nye anklagen mot Israel	Amb. Alan Baker	37
En arabisk israeler spør: Hvilken apartheid?	Hugh Fitzgerald	46
Maher Bitar og Israels ideologiske valg	Caroline Glick	49

FREDSPROSESSEN

Straffedomstolen, ICC, ødelegger fredsprosessen	Gerard Filitti	55
Palestinerne: EU skaper seier for Hamas	Bassam Tawil	58
Kong Abdullah av Jordan er irrelevant	Caroline B. Glick	63
Den langvarige interne striden mellom palestinerne	Pinhas Inbari	69
Islams tre krav på Jerusalem	Raymond Ibrahim	71

MINORITETENE OG MIDTØSTEN

Uro i Jordan på grunn av korona og økonomisk krise	Yoni Ben Menachem	75
De legger ikke merke til ondskapen – Europa støtter Iran	Benjamin Weinthal	78
Vesten har utilstrekkelig diplomatisk styrke til å stoppe Iran	Dore Gold	84
Palestinerne – ofre i et arabisk land	Khaled Abu Toameh	86

Dr. Michal Rachel Suissa er leder for senter mot antisemittisme (SMA) og er redaktør for kvartal tidsskriftet SMA-info. Hun foreleser rundt i Norge. Hennes ukentlige leder artikler er publisert hver fredag i SMAs web sidene: www.sma-norge.no og i www.document.no

Mot ny ørkenvandring i Midtøsten?

Michal Rachel Suissa

Norge i FN

Norges inntreden i FNs Sikkerhetsråd for en toårsperiode har vært feiret som en begivenhet. Utenriksdepartementets internasjonale valgkamp for å oppnå dette har kostet mer enn 30 millioner kroner, noe som har hevet forventningene til det norske bidraget til FNs fredsarbeid. Men på ønskelisten over de resultatene Norge skal arbeide for å realisere der, er det noe vi savner. Først og fremst savner vi et uttrykk for erkjennelse fra Regjeringens side av at det aller øverste punkt på dens ønskeliste bør være ønsket om å bidra til at Norge sammen med alle de øvrige medlemmene av FN gjennom sine resolusjoner og vedtak tar mål av seg til å oppfylle FN-paktens formål og prinsipper.

I vår virksomhet gjennom mange år har vi opplevd eksempler på at det i Norges forhold til den jødiske staten har skortet på vilje til strengt å etterleve FN-paktens formål og prinsipper. Det gjelder spesielt bestemmelser som veileder medlemmene om den respekt og vennlighet de skal utvise overfor hverandre. Det virker som om denne traktatens formål og prinsipper, som er så sentral innenfor moderne folkerett, ofte blir glemt eller oversett. Vi har særlig hatt vår oppmerksomhet rettet mot den behandlingen Israel har fått i forskjellige sammenhenger i utøvelsen av norsk utenrikspolitikk gjennom FNs organer, og det har gitt oss en del tvil om den norske utenriksledelsens vilje, evne og kompetanse på området.

Den 25. mars 2021 opplevde vi det vi lenge har fryktet at Norge ville utnytte sitt sete i Sikkerhetsrådet til, – nemlig som en plattform for å angripe den jødiske staten i tråd med EUs såkalte “internasjonale parametere.” Det siste dreier seg om en samling av Israel-kritiske dogmer som sist ble samlet sammen

“I vår virksomhet gjennom mange år har vi opplevd eksempler på at det i Norges forhold til den jødiske staten har skortet på vilje til strengt å etterleve FN-paktens formål og prinsipper.”

i Sikkerhetsrådets Resolusjon 2334 som president Obama unnlot å nedlegge veto mot lille julaften i 2016. Den unnlåtelsen var hans foreløpig siste spark til det jødiske folk og dets nasjonalstat.

I et innlegg i Sikkerhetsrådet rettet den norske FN-ambassadøren “krass kritikk mot Israels utvidelse av bosettinger og riving av palestinske boliger, samt at Israel konsekvent nekter å etterleve FN-resolusjon 2334 fra desember 2016, som krever øyeblikkelig byggestans i bosetningene. Norge kritiserte også Israel for å rive et høyt antall palestinske bolighus og gjøre mange palestinere hjemløse, blant annet i det okkuperte Øst-Jerusalem. Utkastelse av palestinske familier i Sheikh Jarrah og andre områder av Øst-Jerusalem er også bekymringsfull. Dette bidrar til en mer utrygg situasjon og undergraver utsiktene til en framtidig og sammenhengende palestinsk stat. Den israelske bosetteraktiviteten i okkuperte palestinske områder er ulovlige i henhold til folkeretten og utvidelsen av bosettinger, riving av hus og alle voldshandlinger mot sivile må stanse, sa Norge i Sikkerhetsrådet.”

Det finnes ikke saklig dekning for noe av det som Regjeringen ved sin FN-ambassadør her anklager staten Israel for. Det er alt sammen gjentakelser av gamle og for lengst tilbakeviste beskyldninger, som ikke bare er Israel-kritiske, men som i innhold og konsekvens også har en klart antisemittisk slagside. Det er en tragisk utvikling at Norge på denne måten stiller seg utenfor det fredsarbeidet som pågår i Midtøsten og heller velger å gjøre seg til talerør for en mislykket og konfliktskapende prosess mot den jødiske staten. Ingen andre stater i verden behandles på denne måten av norske myndigheter som her klart forskjellsbehandler Israel.

Betenkelig nyorientering

Etter at Norge under den forrige regjeringen ga avkall på rollen som nøytral fredsmekler i den arabisk-israelske konflikten, og sluttet seg til den Israel-kritiske politikken som især kommer til uttrykk fra EU og et flertall av medlemstatene i FN, har vi til stadighet fått høre innlegg i Stortinget og andre steder som gjentar påstander om israelske brudd på folkeretten i “okkuperte

palestinske områder.” Anklagene retter seg først og fremst mot at israelere har bosatt seg i Judea, Samaria og i Øst-Jerusalem, hvor det hevdes at jødisk bosetting er *“ulovlig i henhold til folkeretten.”*

Men faktum er at det eksisterer ingen bestemmelse i folkeretten som forbyr jøder å bo noe som helst sted i denne verden. I de nevnte områdene finnes det to internasjonale avtaleverk som regulerer overhøyhet, bosetting og forvaltningsansvar. Det er Fredsavtalen mellom Israel og Jordan fra 1994 som i detalj fastsetter den internasjonalt anerkjente statsgrensen mellom de to land, og dermed utstrekningen av det territoriet hvor de to statene kan utøve suverenitet, og Oslo-avtalene.

De fastsetter i detalj den geografiske avgrensningen mellom de områder som etter avtale skal ligge under Den palestinske selvstyremyndighetens lokalforvaltning, og de områdene som skal ligge under israelsk forvaltning og lovgivning. *Det er dette som er gjeldende folkerett i det området.* Norge har ved sin påtegning av Oslo-avtalene som vitne, erkjent dette faktum og akseptert avtalenes rettslige gyldighet. Men nå synes dette å være glemt.

Det finnes ingen *“okkuperte palestinske områder”* i folkerettens forstand. Det forhold at Israel gjennom mer enn et halvt århundre med tålmodighet har avventet et arabisk uttrykk for vilje til å avslutte den gamle konflikten med en fredsavtale og derfor har holdt en mulighet åpen til å gi deler av dette området en annen og avtalt rettslig status etter israelsk lov, kan ikke tolkes til å bety at det finnes et annet grunnlag for å etablere palestina-arabisk selvstyre innenfor dette området enn israelsk vilje og rett til å tillate det.

Det er en feilslutning både fra norske myndigheters, EUs og FNs side at Israel ikke allerede utøver suverenitet i hele Judea og Samaria. Inngåelsen av Oslo-avtalene var en handling med hjemmel i Israels suverenitet over *hele landet frem til statsgrensen* mot Jordan. Dersom Israel ikke har og kan utøve slik suverenitet, ville Oslo-avtalene være inngått i strid med folkeretten. Det samme ville freds- og grenseavtalen med Jordan være. Bare folkerettslig anerkjente stater kan inngå grensetraktater som fastsetter den territoriale grensen for deres utøvelse av suverenitet.

Hvilken nasjonal lovgivning disse statene deretter gjør gjeldende innenfor det territoriet de utøver suverenitet over er helt opp til dem selv å bestemme. Ingen utenforstående, så som Norge, EU og FN har noen rett til å blande seg inn i det spørsmålet. Når Norge som et ledd i norsk utenrikspolitikk er med

“Det er en tragisk utvikling at Norge på denne måten stiller seg utenfor det fredsarbeidet som pågår i Midtøsten og heller velger å gjøre seg til talerør for en mislykket og konfliktskapende prosess mot den jødiske staten.”

på å finansiere gateopptøyer i Jerusalem rettet mot den israelske regjeringen, er også dette i strid med folkeretten. Norges høyprofilerte angrep på Israel i Sikkerhetsrådet burde derfor føre til reaksjoner her hjemme.

Når norske myndigheter i stedet for å gå stille i dørene, skaper en dramatisert forestilling mot Israel i FN, er dette en behandling av den jødiske staten som ingen andre stater med tilsvarende intern etnisk basert konflikt er gjenstand for. Foruten å være i strid med internasjonalt anerkjent definisjon på en antisemittisk handling, er en slik diskriminerende behandling av en medlemstat i FN, også en klar overtredelse av FN-paktens formål og prinsipper som blant annet fremhever medlemstatenes suverene likhet og det derav følgende forbudet mot innblanding i andre staters indre anliggender.

Vil fredsarbeidet overleve?

Det er åpenbart at forholdet mellom USA og Israel nå går inn i en ny fase. Det skjer samtidig med at Iran høyner sin profil i den regionale hovedkonflikten som ikke dreier seg om Israel, men som er den gamle striden mellom de to rivaliserende islamske retningene, sunni og sjia.

En følge av presidentskiftet i USA som nå blir stadig mer synlig, er at gamle konflikter som var ved å dø hen, er i ferd med å våkne til live igjen. Stridende parter øyner nytt håp med Joe Biden som politisk dirigent i krigsteaterets orkestergrav. Stridende parter øyner nytt håp om friske leveranser av både penger, våpen, diplomatisk sysselsetting og resultatløse konferanser. Signalet fra Norges opptreden i FN skaper frykt for at Norge kan komme til å spille en aktiv rolle i bestrebelsene for å holde ved like konfliktnivået i regionen.

Oppblomstring av jødehat og pogromer har gjennom historien ofte vært knyttet til et akutt behov hos makthavere for å lede folks oppmerksomhet bort fra eget vanstyre, feil og mangler. Vi tror den sammenhengen er like mye til stede i dag som den var århundrer tilbake. I dag rettes pogromene verbalt mot det jødiske folks nasjonalstat, Israel.

Det reises også fra norsk side anklager mot den jødiske staten som knapt er mindre diskriminerende og absurde enn de som ble benyttet mot jødene fra Middelalderen og helt frem til våre dager. En kombinasjon som er lett gjenkjennelig er at inspirasjon, legitimering og initiativ til handlinger og utsagn som befordre antisemittiske stemninger ikke kommer fra grasrotnivå i samfunnet, men utløses av samfunnets ledelse og kommer i dag tydeligst til uttrykk gjennom deres virke i internasjonale organisasjoner og i deres statsfinansierte medier..

Selv sier Regjeringen at den i FN vil prioritere arbeid på områder der Norge har særlige fortrinn:

“Norge vil bruke erfaringen fra flere tiår med arbeid for fred og forsoning til å være brobygger og søke løsninger på de utfordrende konfliktene som kommer på Sikkerhetsrådets bord. Folkeretten og menneskerettighetene vil ligge til grunn for Norges arbeid. Norge vil samarbeide tett med alle medlemmene av Sikkerhetsrådet og bidra til et konstruktivt samarbeid. Særlige prioriteringer vil være å styrke beskyttelse av sivile, inkludert barn, og sikre kvinners rolle og deltagelse i internasjonalt freds- og sikkerhetsarbeid. I tillegg vil Norge arbeide for at Sikkerhetsrådet i større grad ser på hvordan klimaendringer også påvirker internasjonal fred og sikkerhet,” heter det i Regjeringens egen redegjørelse.

Det norske standpunktet til den arabisk-israelske konflikten, som vi formoder man vil forfekte i Sikkerhetsrådet dersom det blir en anledning, er ikke det samme i dag som det var da Oslo-avtalene med norsk hjelp kom i stand.

Den gang gjaldt det å etablere et lokalt selvstyre for den palestinsk-arabiske befolkningsgruppen med et mål om å gjennomføre forhandlinger om en permanent fredsordning. Oslo-avtalene sier ingenting om en “tostatsløsning” som i dag både fra norsk side og fra EU fremholdes som den “eneste realistiske vei fremover.”

Hvis det er fred og forsoning mellom Israel og de palestinske selvstyremyndighetene Norge og EU vil gå sammen om å fremme gjennom Sikkerhetsrådet, bør det være på sin plass å se nærmere på tankene om en eventuell tostatsløsning som nå i det siste har kommet til uttrykk fra den palestinske part. Vi forutsetter at dette skal være to stater som lever side om side i fred og forsoning under hensyntaken til FN-paktens formål og prinsipper.

“Det reises også fra norsk side anklager mot den jødiske staten som knapt er mindre diskriminerende og absurde enn de som ble benyttet mot jødene fra Middelalderen og helt frem til våre dager.”

Når vi er i tvil om hvorvidt en slik fredsløsning i det hele tatt er mulig mellom staten Israel og de eksisterende palestinske myndighetene, har det sitt grunnlag i de uttalelsene vi stadig får høre fra det øverste palestinske lederskapet med deres beskrivelse av den jødiske staten.

Norge trenger en ny Midtøsten-politikk

I et innlegg i Stortinget i desember 2020 uttalte utenriksministeren blant annet at *“Norge stemmer for resolusjoner i FN som er i tråd med norsk politikk og folkeretten.”*

Saken gjaldt et spørsmål om de mange Israel-kritiske resolusjonene Norge hvert år støtter i FNs organer. Vi har i mange år omtalt det sterke misforholdet vi ser når det gjelder kritiske resolusjoner rettet mot den jødiske staten og andre stater. Vi observerer at FN retter flere kritiske resolusjoner mot Israel enn mot andre land i verden sammenlagt og Norge støtter de fleste. Men er dette i pakt med folkeretten?

Et voksende antall arabiske stater har innsett at de ikke er tjent med å videreføre den gamle ideologisk begrunnede konflikten med Israel. De har erkjent at den politikken er til stor skade for dem selv og, ikke minst, til stor skade for de arabiske folkegruppene som i dag lever innenfor Israels internasjonalt anerkjente statsgrenser. De innser også at dersom det lokale selvstyret som gjennom Oslo-avtalene ble opprettet for disse folkegruppene, og som ikke bare dreier seg om sunnimuslimske arabere, skal kunne bidra til en fredelig utvikling i området, må det palestinsk-arabiske selvstyret utrustes med en ledelse som har dette som sitt formål og som med det for øye er villig og i stand til å samarbeide med myndighetene i Israel og andre land om en slik utvikling.

En slik holdningsendring må også skje i Norge som har påtatt seg en rolle som sponsor for Den palestinske selvstyremyndigheten. Man bør i Norge spørre seg om det faktisk er slik at Israel oppfører seg mer kritikkverdig enn resten av verden til sammen? Skjer det så veldig mange flere brudd på

menneskerettigheter i Israel enn i Iran, Nord-Korea og Kina? Vi tror ikke det. Fiendtligheten mot Israel har lite eller ingenting med Israels atferd å gjøre.

Utenriksministeren har innrømmet at Norge følger EU og islamske stater i sin stemmegivning i FN selv om man på norsk side ikke er enig i innholdet. Denne innrømmelsen formulerer hun slik: *“Sammen med flere andre resolusjoner blir tekstene i seks av disse resolusjonene hvert år forhandlet frem av EUs og Palestinas FN-delegasjoner. Som i alle FN-resolusjoner er vi ikke nødvendigvis enig i alle enkeltformuleringer i teksten. Norge anser likevel at resolusjonene, som legges frem som resultat av forhandlingene mellom EU og Palestina, generelt har et språk og innhold som er i tråd med folkeretten, internasjonale parametere og norsk politikk.”*

En så nesegrus beundring for EUs Midtøsten-politikk er en sjeldenhet selv innenfor EU. Vi velger derfor å tro at norske myndigheters stillingtagen mot Israel i FN bunner i en iboende norsk misnøye med den jødiske staten og ikke i de avtalene som i tidligere tiår ble inngått mellom EU-landene og arabiske land om støtte til PLOs kamp mot Israel. EUs politikk hviler nemlig fremdeles i hovedsak på Venezia-erklæringen fra 1980 som lenge før Oslo-avtalene kom i stand ga sterk støtte til PLOs krav overfor Israel, samt på de såkalte “internasjonale parameterne” som utenriksministeren støttet seg på overfor Stortinget. Disse kravene som står sentralt i EUs politikk, har aldri vært gjenstand for åpen politisk debatt i Norge. De er sterkt i strid med Oslo-avtalenes åpne forhandlingslinje, som vi da kan konstatere at norske myndigheter har forlatt uten at vi har registrert at dette åpent har vært meddelt Stortinget og folket for øvrig.

Et annet punkt vi har merket oss fra utenriksministerens redegjørelser for Stortinget gjelder den årlige FN- resolusjonen om Golanhøydene hvor man på norsk side mener å stå fast på folkeretten i kravet om at Israel bør gi etter for FNs og EUs krav om å gi fra seg dette strategisk livsviktige området.

Også her er Norge på kant med gjeldende rettsprinsipper og Sikkerhetsrådets krav fra 1967 om at partene skal forhandle om *“sikre og anerkjente grenser.”* Gjennom et halvt århundre har Israel også forsøkt å komme til fredsforhandlinger med Syria, men har ikke lyktes med å få i stand reelle forhandlinger med det sittende Assad-regimet, som med støtte fra Iran fremdeles opptrer sterkt aggressivt overfor den jødiske nabostaten uten at det avføder norskstøttede resolusjoner i FN.

“Utenriksministeren har innrømmet at Norge følger EU og islamske stater i sin stemmegivning i FN selv om man på norsk side ikke er enig i innholdet.”

Israel har imidlertid *ingen forpliktelse etter folkeretten* til å vente i all evighet på en fredsavtale med en gjenstridig motpart som ved flere anledninger har gått til angrepskrig mot landet fra disse høydedragene. Syrias motvilje mot å inngå fred med Israel på grunnlag av Sikkerhetsrådets Resolusjon 242 har derfor resultert i at Israel har måttet erklære suverenitet over området, noe som er anerkjent av USA og i praksis ikke lenger lar seg endre. Det bemerkelsesverdige i saken er imidlertid at på norsk side fortsetter man å reise den tvilsomme kritikken mot Israel uten å ha noen som helst innvendig mot den syriske motviljen mot å gjennomføre FNs krav om forhandlinger om sikre og anerkjente grenser. Her er det igjen Norge som er på kant med folkeretten.

Norge har mange grunner til å ta opp sin Midtøsten-politikk til vurdering. Vi kan ikke se at utenriksministeren har grunnlag for de ensidige anklagene hun direkte eller gjennom sin FN-ambassadør retter mot Israel. Det tette båndet som har utviklet seg på dette politiske området mellom Norge og EU er forholdsvis nytt i norsk Midtøsten-politikk. Det utviklet seg særlig under den forrige regjeringen mens man har latt som om Oslo-prosessen fortsatt er aktiv gjennom den norsk-ledete giverlandsgruppa, AHLG.

Folkerettens krav om mellomfolkelig fred og sikkerhet skal imidlertid, slik FN-pakten krever, bygge på vennskapelige forhold mellom nasjoner grunnlagt på respekt for prinsippet om folkenes like rett og selvbestemmelsesrett. Disse kravene retter seg ikke bare til Israel, men også til Israels naboer og til Norge. Norge ville derfor være best tjent med å normalisere forholdet til Israel slik flere arabiske stater nå er i ferd med å gjøre, og ikke henge igjen i tvilsomme gamle europeiske løfter til PLO som kom i stand på 1970-tallet for å sikre oljeleveransene fra OPEC og dempe arabisk terror. Den posituren Norge nå inntar mot Israel i Sikkerhetsrådet er i ethvert henseende en uverdigg politisk skandale.

Ambassadør Alan Baker er jurist og tidligere israelsk ambassadør til Canada og juridisk rådgiver for Israels Utenriksdepartement. Han er direktør for the International Law Program, the Global Law Forum og medarbeider ved the Jerusalem Center for Public Affairs. Han deltok i utarbeidelsen av og forhandlingene om Oslo-avtalene samt fredsavtalene med Egypt, Jordan og Libanon.

Den internasjonale straffedomstolens feilaktige vedtak om å anerkjenne ICCs jurisdiksjon over Judea og Samaria

Dan Diker og Alan Baker

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Det er både tragisk og ironisk at staten Israel som var en av initiativtakerne til visjonen om å opprette en uavhengig internasjonal straffedomstol etter de ufattelige overgrepene som ble begått mot det jødiske folk under Holocaust, nå er blitt skyteskive for nettopp Den internasjonale straffedomstolen.

Som et av de ledende landene som fra starten av var involvert i forhandlingene og utarbeidelsen av utkast til stiftelsesdokumentet – Roma-vedtektene om Den internasjonale straffedomstol, ICC – er det desto mer ironisk at Israel nå befinner seg som tiltalt av ICC på grunnlag av palestinsk politisk manipulasjon.

Det som var ment å være en uavhengig juridisk organisasjon dedikert til oppgaven om å forhindre straffefrihet for de alvorligste og mest avskyelige krigsforbrytere ved å stille dem for retten, er nå blitt politisk manipulert til å rettes mot den ene staten som siden begynnelsen av 1950-tallet vedvarende har gått inn for dannelsen av et slikt organ, staten Israel.

Ironien er desto mer åpenbar i lys av den juridiske akrobatikken som utøves av ICCs politisk orienterte og politisk påvirkede hovedanklager sammen med flertallet av dommere i Forundersøkelsesavdelingen i deres feilaktige insistering på å gi egenskaper som suveren stat til en palestinsk enhet som både juridisk, politisk og etter alle internasjonale regler ikke er en stat.

Fordi en slik enhet ikke er en stat, kan den ikke hevde å ha noe som helst suverent territorium og følgelig kan den endog ifølge vedtektene til ICC som

utelukkende gjelder for stater, ikke være underlagt domstolens jurisdiksjon. Palestinerne har derfor absolutt ingen status i forhold til Den internasjonale straffedomstolen.

Denne ironiske situasjonen er ikke overraskende gitt den internasjonale atmosfæren med oppvigleri og fiendskap rettet mot Israel gjennom FN-systemet.

Det som imidlertid er sjokkerende er det faktum at den ene internasjonale rettsinstansen som grunnleggerne håpet og hadde til hensikt å gjøre til *“en uavhengig og permanent internasjonal straffedomstol ... som har jurisdiksjon over de alvorligste forbrytelser som opptar hele det internasjonale samfunn,”* har latt seg bli politisk manipulert og misbrukt.

Det som var ment å skulle være en ikke-politisk rettsinstans, fri for politisk påvirkning og innflytelse, har nå tillatt seg å bli enda en *“anti-israelsk instans”* til disposisjon for de elementene i det internasjonale samfunn som søker å undergrave Israels legitimitet. Det palestinske lederskapet har faktisk lykket med å manipulere domstolen ved å gjøre den til sin egen private bakgårdstribunal.

Ved å gjøre dette har ICC tillatt seg å bli ugjenkallelig forutinntatt. Enhver juridisk integritet, troverdighet og redelighet som den måtte ha hatt, er uopprettelig svekket.

“Det faktum at domstolen søker å utøve jurisdiksjon over omstridt territorium som befinner seg midt i en internasjonalt anerkjent konfliktløsende prosess, står i sterk kontrast til logisk internasjonal konfliktløsningspraksis.”

Denne beslutningen fra domstolens Forundersøkelsesavdeling om å godta oppfatningen til anklageren som utelukkende er basert på ikke-bindende, ikke-rettslige og ikke-autoritative resolusjoner fra FNs Hovedforsamling, trosser enhver juridisk logikk. Det faktum at domstolen søker å utøve jurisdiksjon over omstridt territorium som befinner seg midt i en internasjonalt anerkjent konfliktløsende prosess, står i sterk kontrast til logisk internasjonal konfliktløsningspraksis.

Hele prosessen er desto mer ulogisk gitt det faktum at staten Israel ikke er part til Roma-vedtektene som er grunnlaget for ICC.

Ettersom tilslutning til ICCs statutter kun et tillatt for suverene stater, og siden det ikke eksisterer en suveren palestinsk stat, og siden det derfor ikke eksisterer noe palestinsk territorium som straffedomstolen kunne utøve sin jurisdiksjon over, skulle Forundersøkelsesavdelingen etter enhver sunn logikk ha avvist oppfatningen til anklageren.

I lys av det faktum at de territoriene som er gjenstand for palestinernes fremleggelse for domstolen befinner seg under en omforent og internasjonalt akseptert konfliktløsnings- og forhandlingsprosess, burde ICCs Forundersøkelsesavdeling etter enhver rettslig logikk ha avvist anklagerens oppfatning. I stedet forsøker de å forhåndsdømme og undergrave resultatet av forhandlingsprosessen ved å hevde at det eksisterer et suverent palestinsk territorium.

Dette var innholdet i innspill til Forundersøkelsesavdelingen som ble gitt av syv stater som er part til ICCs Romavedtekter, i likhet med et hundretalls uavhengige internasjonale rettslærde og frivillige organisasjoner. Beklageligvis valgte medlemmene av Forundersøkelsesavdelingen å ignorere dette standpunktet.

Det er trist og beklagelig at denne beslutningen ikke bare på en uopprettelig måte skader integriteten og troverdigheten til ICC, men den har også potensial for å undergrave og avspore forhandlingsprosessen i Midtøsten fordi ICC etter direktiv fra anklageren forsøker å forhåndsbestemme utkommet av den prosessen i strid med all historisk og juridisk logikk.

Kapringen, misbruket og manipuleringen av ICC er selve antitesen til visjonen til dens grunnleggere, de statene og de internasjonale rettsekspertene som ga så mye av sin tid, arbeid og entusiasme for å opprette en genuint objektiv rettsinstans.

Kilde: <https://tinyurl.com/5enuww3a>

Drøbak Invest AS

Kjøp av alle
typer eiendom og
selskaper.
Omgående oppgjør.
Overtakelse nå eller
i fremtiden.

Kontakt: Jan Dante
Mob. 90065000
Seiersten Sentrum 3
1443 Drøbak

Mitchell Bard er utenrikspolitisk analytiker og ekspert på relasjoner mellom USA og Israel. Han har skrevet og vært redaktør for 22 bøker, blant annet *“The Arab Lobby, Death to the Infidels: Radical Islam’s War Against the Jews”* og *“fter Anatevka: Tevye in Palestine”*.

Den palestinske flyktningebløffen

Mitchell Bard

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Det er enkelt å løse flyktningespørsmålet dersom vi vender tilbake til den opprinnelige definisjon som bare ble brukt om folk som bodde i Palestina i 1948-49, ikke deres etterkommere. Slik finner vi det virkelige antall flyktninger.

Forhandlingsdepartementet til PLO twitret 15. mai 2020: *“På hver minnedag om nakba, minnes vi den katastrofe som rammet vårt folk i 1948 da 957 000 palestinere ble flyktninger.”* Sannheten er at antallet ble manipulert, akkurat som dagens antall på 5,7 millioner som blir brukt av FNs hjelpeorganisasjon, UNRWA. Det faktiske tall er sannsynligvis under 3 0000.

Palestinerne hevder vanligvis at 800 000 til 1 000 000 palestinere ble flyktninger mellom 1947 og 1949. Den siste folketellingen ble gjennomført i 1945. Den talte bare 756 000 permanent bosatte arabere i Israel. Den 30. november 1947 da FN stemte for delingsplanen, var det totale antall 809 100. En folketelling som den israelske regjeringen gjennomførte i 1949 talte 160 000 arabere som bodde i landet etter krigen, noe som betyr at ikke flere enn 650 000 palestinske arabere kunne ha blitt flyktninger. En rapport fra FNs forhandler for Palestina (i september 1948) kom frem til et enda lavere tall: 360 000.[1] CIAs vurdering var 330 000.[2] I 2011 analyserte historikeren Efraim Karsh antall flyktninger med tilknytning til byer, og kom fram til et anslag på 583 000 til 609 000.

Da FN dannet UNRWA for å hjelpe palestinerne, ble en flyktning definert som *“en trengende person som, som en følge av krigen i Palestina, har mistet sitt hjem og inntektsgrunnlag”*.

“Ingenting hindrer PA og Hamas i å lukke leirene og flytte flyktningene til permanent bosetting og dermed løse problemet.”

I begynnelsen hadde UNRWA en liste med 950 000 navn, men organisasjonen visste at dette antallet var usikkert. UNRWA godtok de fleste krav, selv om de visste at mange palestiner ikke gav beskjed om dødsfall i familiene, slik at de kunne fortsette med å heve støtte for dem som var døde. Organisasjonen innrømmer at mange svindelforsøk ble oppdaget, men var ute av stand til å fjerne slike fra listen over støtteverdige. Den visste også at flyktningene selv ikke ville samarbeide om dette. UNRWA ble lammet av kritikken for manglende løsning på det humanitære problem.

Det å gi flyktningestatus til ikke-flyktninger har i første omgang skapt en situasjon som ikke kan ignoreres, men å fjerne den utsetter organisasjonen for uønsket og uriktig kritikk fra en feilinformert offentlighet så vel som fanatisk motstand fra dem som urettmessig mottar støtte, og disses venner og støttespillere.

I 1951 klaget UNRWA over at det ikke var mulig å gjennomføre en nøyaktig folketelling. *“Det er fremdeles ikke mulig å gi et nøyaktig overslag over antall flyktninger på bakgrunn av definisjonen av “en person som vanligvis bor i Palestina og som har mistet sitt hjem og sin inntekt som følge av fiendtlighetene, og som trenger hjelp.”*

UNRWA sier nå: *“Da organisasjonen begynte sitt arbeid i 1950, tok den seg av behovene til omkring 750 000 palestinske flyktninger. I dag er det om lag 5 000 000 palestinske flyktninger som har rett til hjelp fra UNRWA.”*

Selv om man godtar de overdrevne tallene som UNRWA har, hvordan kunne antall flyktninger vokse fra 750 000 til 5,7 millioner?

Vi vet at en av grunnene er vedvarende svindel, slik man tidlig så da UNRWA begynte sitt arbeid. Men hovedforklaringen er at UNRWA har endret definisjonen av en flyktning. I stedet for å sørge for *“en trengende person som etter krigen i Palestina har mistet sitt hjem og sitt inntektsgrunnlag”*, har UNRWA utvidet definisjonen til å gjelde *“etterkommerne til mannlige palestinske flyktninger, inkludert adopterte barn”*.

UNRWA tok tak i et vanskelig problem, og ved simpelthen å redefinere “flyktning” gjorde de problemet uløselig.

Det er viktig å huske at de opprinnelige flyktningene kunne ha blitt bosatt kort tid etter krigen dersom arabiske stater hadde vært villige til å akseptere dem. Det var de ikke, og plasserte dem i leirer hvor de kunne vantrives og bli radikaliserende. Israel tilbød at 100 000 kunne komme tilbake innenfor rammen av en fredsavtale, men arabiske ledere var fremdeles mer opptatt av å ødelegge Israel. I mellomtiden ble flyktningene et verdifullt propagandaverktøy – et bevis på, hevdet araberne, Israels aggresjon og ondskap.

Selv i dag mer enn 70 år etter krigen, har bare Jordan akseptert palestinere som statsborgere. Mer enn 1 million palestinere er statsborgere i Israel, men ingen har en slik status i Libanon, Syria, Egypt eller andre arabiske land. Palestinerne kan bli statsborgere i USA, Europa – og nesten alle andre steder.

UNRWA driver 58 flyktningeleirer med nesten 1,6 millioner innbyggere. Det er dobbelt så mange som den palestinske befolkningen i 1948. 27 av disse leirene (19 på Vestbredden, 8 i Gaza) med mer enn 800 000 “flyktninger” er kontrollert av palestinerne. Ingenting hindrer PA og Hamas i å lukke leirene og flytte flyktningene til permanent bosetting og dermed løse problemet.

Da Israel kontrollerte Gaza forslo israelerne å lukke leirene og bygge permanente hjem for palestinerne, men de arabiske statene motsatte seg dette og stemte for at FN skulle fordømme Israel for i det hele tatt å foreslå noe slikt.

Hvor er alle hjelperne til palestinerne og som gråter krokodilletårer for deres ve og vel? De er tause når det dreier seg om mangel på hjelp fra de arabiske statene og det palestinske lederskapet.

Palestinerne blir holdt i leirer for å holde ved like bløffen om at millioner av flyktninger må få lov til å vende tilbake til sine hjem dersom det skal bli fred. De har en helt annen ide enn vestlige fredstilhengere. De krever at 5 millioner “flyktninger” skal vende tilbake til sine “hjem” slik at de vil utgjøre majoriteten i befolkningen (7,7 millioner pluss nesten 2 millioner arabiske borgere i Israel, mens det er 6,9 millioner jøder). Dette er deres to-statsløsning, en stat på Vestbredden og Gaza, og en palestinsk stat nr. 2 i det som pleide å være Israel. Dette ville kunne utgjøre deres endelige mål om en stat fra Jordanelven og til Middelhavet. Ingen israeler vil godta en slik selvmordspakt.

“Palestinerne blir holdt i leirer for å holde ved like bløffen om at millioner av flyktninger må få lov til å vende tilbake til sine hjem dersom det skal bli fred.”

Flyktningespørsmålet lar seg lett løse dersom vi anvender den opprinnelige definisjonen som bare gjaldt folk som bodde i Palestina i 1948-49, ikke deres etterkommere. Det er dette som er det egentlige antall flyktninger.

Hva er dette tallet?

Tenk på at et barn i 1948 ville vært over 70 år i dag. En voksen ville minst være i slutten 80- eller 90-årene. Prosentandelen av palestiner på Vestbredden og Gaza som er eldre enn 65 år, er 3,15%. Dersom vi tar med palestinere i Libanon, Jordan og Syria, kunne tallet bli så høyt som (omtrentlig) 4,48%. Det betyr at dersom det var 400 000 flyktninger i 1948 og de alle var i live, ville det bare være 12 600 til 17 912 flyktninger i dag. Selv om du bruker det overdrevne tallet på 750 000 flyktninger, ville det ikke bli flere enn 33 585.

I de selvstyrte områdene er prosentandelen av folk over 72 år 1, 4%, noe som bringer estimatet ned til 5600 fra 10 500. Siden forventet levealder i de selvstyrte områdene i dag er 76 år, ville de eneste flyktningene som lever i dag ha vært barn i 1948, slik at tallet ville bli enda lavere.

Hvis det godtatte antall palestinske flyktninger var mindre enn 35 000, som det burde være, hvor vanskelig skulle det være å løse problemet? Israel burde ikke ha noe problem med å godta et antall palestinere over 65 år som en humanitær gestus (mer enn 150 000 har fått komme tidligere). Dermed er problemet løst.

Hva med de 5 millioner? Vel, de er ikke flyktninger fra 1948 og er ikke Israels ansvar. De er PAs ansvar, og også de arabiske stater hvor de nå bor.

Kilder

Kilde: <https://www.jns.org/opinion/the-palestinian-refugee-hoax/>

- [1] <https://www.jewishvirtuallibrary.org/progress-report-of-the-un-mediator-on-palestine>
- [2] https://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/History/CIAIrgun/cia_truce_083148.pdf
- [3] <https://www.unrwa.org/palestine-refugees>

Yaakov Lappin er forskningsmedarbeider ved Begin-Sadat Center for Strategic Studies. Han spesialiserer seg på Israels forsvar, militære spørsmål og strategiske forhold i Midtøsten

På ti år har rakettforsvaret “Iron Dome” skutt ned mer enn 2500 fiendtlige raketter rettet mot Israel

Yaakov Lappin

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Luftforsvarssystemet som er laget av det israelske selskapet Rafael har siden 2011 med hell avskåret mer enn 90 % av de prosjektilene som har vært skutt mot bebygde områder i Israel. Systemet er blitt et viktig element for nasjonal sikkerhet selv om det møtte motstand før det ble introdusert.

Det har gått ti år siden luftforsvarssystemet Iron Dome som produseres av Rafael Advanced Defence Systems gjorde den første revolusjonerende nedskytningen av en rakett fra Gaza i israelsk luftrom i 2011. Siden den gang har systemet foretatt mer enn 2500 vellykkede avskjæringer og har forhindret omfattende ødeleggelse i israelske byer.

Systemet har oppnådd en treffsikkerhet på mer enn 90 % og er i dag ansett for å være et viktig tiltak for israelsk sikkerhet. Det står på vakt i beredskap mot fiendtlige arsenaler som truer den israelske hjemmefronten fra nord til sør.

Selv om Iron Dome er uunnværlig i dag, måtte det overvinne flere forutinntatte oppfatninger om luftforsvarets rolle for landets sikkerhet før det fikk gjøre sin entré.

Rafaels visepresident og markedsføringssjef i avdelingen for luftforsvarssystemer, Shachar Shohat, sier at “*et fotballag som stiller opp uten keeper vil tape.*” Han har tidligere gjort tjeneste som general og sjef for det israelske luftforsvars luftvernsystem. Han beskriver selskapet Rafael som et nasjonalt våpenlaboratorium som er blitt et “innovasjonssymbol” for Israels utvikling av sikkerhetsutstyr. Selskapet har vunnet med enn femti priser for betydelige bidrag til statens sikkerhet.

An Iron Dome air-defense battery set near the southern Israeli city of Ashdod fires an intercepting missile on July 14, 2014. Photo by David Buimovitch/Flash90.

“De ansatte hos Rafael som går på jobben i jeans og sandaler skaper noe virkelig verdifullt for Israels nasjonale sikkerhet,” sier han. “De har gjort det med gnistrende øyne fra staten ble grunnlagt og til i dag.”

“Den riktige løsningen”

Shohat forklarer at den andre Libanon-krigen i 2006 var en oppvekker når det gjaldt behovet for å utvikle et system for luftvern rettet mot kort- og mellomdistanseraketter. Dette var mot bakgrunn av at Hizbollah avfyrte omkring 4000 prosjektiler mot det nordlige Israel i løpet av de 30 dagene krigen varte.

Israel hadde ikke luftvern mot denne trusselen til tross for at det israelske flyvåpenet hadde fullstendig luftherredømme over Libanon og på tross av evnen helt fra begynnelsen av konflikten til å ødelegge Hizbollahs lagre av mellomdistanseraketter som kunne nå Israel.

Shohat mintes at *“Hizbollahs arsenal av kortdistanseraketter forble nesten uberørt gjennom den krigen som fulgte.”* Israel innså at de raskt måtte finne en løsning på denne trusselen. Israelske ledere var også påvirket av oppfatninger som gjorde dem til motstandere av forsvarsrettede løsninger. *“Frem til da var forskningen kun rettet mot offensive løsninger. Doktrinen var rettet mot angrep og dreiet seg mindre om forsvar,”* mener Shohat. Andre innvendinger dreiet seg om den tekniske muligheten til å skyte ned kortdistanseraketter og antakelser om at kostnadene ville være prohibitive.

Men virkningen av konflikten i 2006 var at den skaden krigen hadde påført det nordlige Israel gjorde det klart at denne tenkemåten måtte forandres. Regjeringen innså at den ikke kunne be folket om å ta imot masseangrep med raketter og akseptere ødeleggelse, døde og sårede som disse angrepene medførte når fronten ikke hadde et forsvarssystem.

Shohat forklarte at *“firmaet Rafael med sin evne til å skape et gjennombrudd innen kort tid, lyktes i å overbevise beslutningstakerne om at Iron Dome ville være den rette løsningen.”*

Shohat som på den tiden arbeidet i en komité som undersøkte luftvernløsninger, fortalte at i alt 14 mulige løsninger ble lagt frem for dem. På den tiden ville et system som bare ville kunne oppnå 70 % vern mot slike raketter, bli ansett som en suksess fordi, som han uttrykte det: *“70 % er mye bedre enn null.”*

“Dette er noe som verner hjemmet vårt.”

Etter at vedtaket ble gjort om å utvikle Iron Dome i 2007, tok det fire år før det første batteriet var operativt, noe som var ny rekord på dette området.

Selskapet Rafael som fikk hovedkontrakten inngikk samarbeid med andre firma i forsvarsindustrien for å utvikle systemet, inkludert Israel Aerospace Industries-Elta som bygde radaren og mPrest[1] som konstruerte kommando- og kontrollsystemet. Dette ble innledningen til et kappløp for å utvikle systemet før den neste konflikten begynte.

“Vi tror på vår teknologiske evne. Vi forstår det operasjonelle behovet, og mange Rafael-ansatte har gjort fronttjeneste i IDF” sa Shohat. *“Vi befinner oss geografisk nær brukeren. Rafaels personell gjorde dette for det israelske folket – og for sine egne familier. Dette er noe som beskytter hjemmene våre. Rafael visste at systemet ville bli testet veldig snart etter utviklingen – at det ikke ville ligge på lager i 30 år.”*

Selskapets toppledelse presset ingeniører og programmerere til å gjøre raske fremskritt sammen med det israelske forsvarsdepartementet. Shohat beskrev en utviklingsprosess som sparte tid ved å utvikle delprosjekter samtidig til hverandre i stedet for det ene trinnet etter det andre.

“Når bedrifter fullfører utviklingen av et system, gjennomfører de vanligvis en test og sender systemet videre til klienten som så starter opplæring i bruken. Etter lang tid kunngjør klienten så at den er klar til å ta systemet i bruk. På grunn av situasjonen med hastverk, hadde vi en annen tilnærming,” sa han.

Et Iron Dome rakettbatteri. Foto: Rafael Advanced Defense Systems.

Flyvåpenet IAFs luftvernpersonell var involvert i utformingen av systemet fra første dag, og jobbet med utviklerne for å studere systemet mens det fortsatt var under utvikling. *“Utformingen av mann-maskin-grensesnittet, som ble bygget av mPrest, ble i stor grad påvirket av innspill fra soldater, hvis tilbakemeldinger ble brukt for å gjøre det enkelt og behagelig å operere,”* forklarte Shohat. *“Det var partnerskap i utviklingsfasen og i feilsøking mens utviklingen pågikk og ikke bare etter at utstyret var levert.”*

Det første rakettbatteriet ble levert til IAF i første halvdel av 2011, akkurat da byer og landsbyer i det sørlige Israel ble truffet med en “haglvær” av raketter fra Gazastripen, avfyrt av flere palestinske terrorfraksjoner.

I april 2011 gjennomførte systemet sin aller første nedskyting. *“Derfra er det historie,”* sa Shohat. *“Forståelsen sank inn om at dette systemet fungerer og at det gjør det på en utmerket måte. Resultatene overgikk forventningene selv til dem som hadde planlagt systemet.”*

“Et system som har fått utvidete funksjoner”

I de påfølgende årene har løpende oppgraderinger av Iron Dome pågått kontinuerlig ettersom Rafael vurderer nye behov, samtidig som systemet med jevne mellomrom gjennomfører avskjæringer av fiendtlige raketter som avfyres mot Israel.

“Jernkuppelen i dag er ikke Jernkuppelen fra 2011. Det er et system som har fått nyere muligheter - avskjæringsområder både i større og mindre høyde, samt muligheten til å avskjære mer enn bare raketter. I dag er det et luftvernssystem i enhver forstand. Det kan bistå en militærstyrke som er i bevegelse. Det kan fungere til havs fra et marinefartøy. Bildet av Iron Dome som bare brukes til å beskytte store befolkningssentre har endret seg. Det kan beskytte viktige strategiske objekter, ta seg av droner og hurtigflygende lave mål,” sa han og la til at systemet er økonomisk overkommelig. *“På grunn av disse egenskapene er det valgt av det amerikanske forsvaret som vurderer å ta det i bruk som fremtidig luftvernssystem.”*

Iron Dome er blitt en uatskillelig del av Israels evne til å angripe, sa Shohat, fordi systemet beskytter kritiske militærbaser som, hvis de ble angrepet av fiendens raketter eller missiler, ikke ville kunne brukes av IDF til å angripe fiendtlige mål.

“Et fotballag som går på banen uten keeper, taper kampen.”

Shohat berømmet også amerikansk generøsitet i form av støtte til produksjonen av rakettbatterier – en assistanse som har hjulpet Israel med å utplassere rakettbatterier som samtidig gir forsvar mot Hizbollah i Libanon, iranskstøttede styrker i Syria og Hamas og Islamsk Jihad i Gaza.

Fiender har gjennom årene forsøkt å teste og utfordre Iron Dome, blant annet ved å utsette systemet for tung rakettskyting. *“Jeg kan med sikkerhet si at i alle operasjonelle scenarier systemet ble plassert i, inkludert forsøk på å overdøve det med raketter, feilet det aldri. Den robuste konstruksjonen, som inkluderer bæreraketter med mange separate krigshoder, systemets datakraft, radar- og oppdagelsesevne, gjør det mulig å håndtere enestående mengder med prosjektiler samtidig”* forteller Shohat.

Etter hvert som interessen for Iron Dome vokser over hele verden, har systemet skapt et militært varemerke. *“Dette er noe folk forstår har dokumentert sine evner, og at det er best å finne seg på riktig side av det,”* sa Shohat.

“Etter hvert som interessen for Iron Dome vokser over hele verden, har systemet skapt et militært varemerke.”

Bildet viser et israelsk luftvernssystem av typen Iron Dome. Foto Flash90

I fremtiden vil slik teknologi som tar i bruk kunstig intelligens bety at Iron Dome ikke bare vil lære å forbedre seg gjennom arbeidet til ingeniører og programmerere, men det vil også kunne lære operative forbedringer av seg selv. Systemet vil lære å gjenkjenne nye ting på egen hånd.

Rafael planlegger også å legge til nye deteksjonsevner som går ut over dagens radar, for eksempel ved bruk av kamerasensorer, og man tenker på å utvide stridsevnen med laserteknologi.

Utfordringen, sa Shohat, er *“alltid å befinne seg et skritt foran de truslene som rettes mot oss.”*

Kilder

Kilde: <https://tinyurl.com/2pa79hbn>

[1] <https://mprest.com/>

Jerold S. Auerbach er forfatter av en prisbelønt bok om jødene i Hebron.

Trump, Biden og Israel

Jerold S. Auerbach

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Det virker sannsynlig at Donald Trump vil bli vurdert som den verste presidenten i amerikansk historie. Ironisk nok er det også sannsynlig at han vil bli husket som den beste presidenten for Israel siden Harry Truman anerkjente den nyerklærte jødiske staten, noen øyeblikk etter Uavhengighetserklæringen den 14. mai 1948.

Tidligere president Trumps gaver til Israel er velkjente og, avhengig av hvorvidt man omfavner eller kritiserer den jødiske staten (og Trump), er de enten høyst velkomne eller skarpt kritisert. De inkluderer anerkjennelse av israelsk suverenitet over Golanhøydene som gir Israel et livsviktig vern om den nordlige grensen, flyttingen av USAs ambassade fra Tel Aviv til Jerusalem, noe som innebar en anerkjennelse av det som har vært landets hovedstad tilbake til kong Davids tid, samt en de facto anerkjennelse av israelsk suverenitet over jødiske bosettinger i Judea og Samaria som er det urgamle hjemlandet til det jødiske folk.

Noe som sjelden nevnes blant Trumps gavepakker er hans djerpe beslutning i 2018 om å avslutte finansieringen av organisasjonen UNRWA som ble opprettet av FN i 1949 for å gi "humanitær bistand og utvikling til palestinske flyktninger." Gjennom tidene er imidlertid det prisverdige opprinnelige formålet om å gi finansiell støtte til palestinske flyktninger etter den arabiske krigen for å utslette Israel allerede ved starten i 1948 (hvorav omkring 30.000 fremdeles skal være i live), forandret seg til finansiering av etterkommerne etter flyktningene som nå utgjør 5 millioner og som garantert vil vokse inn i evigheten.

**“Den palestinske flyktningsvindelen mangler
sidestykke i historien til noe som helst lidende
folk – for ikke å snakke om alle etterkommerne
etter de 6 millioner jøder som ble myrdet av
nazistene under Holocaust.”**

Den palestinske flyktningsvindelen mangler sidestykke i historien til noe som helst lidende folk – for ikke å snakke om alle etterkommerne etter de 6 millioner jøder som ble myrdet av nazistene under Holocaust. UNRWA er den eneste FN-organisasjonen som er bemyndiget til å hjelpe en særegen gruppe av flyktninger. Ironisk nok er det nå like mange ansatte i UNRWA som det er gjenlevende palestinske flyktninger.

I august 2018 skar Trump-administrasjonen, ledet av Trumps svigersønn Jared Kushner og utenriksminister Mike Pompeo, ned amerikansk finansiering av UNRWA fra 364 til 60 millioner dollar. UNRWA ble som ventet bestyrtet over skaden som ble påført det de selv beskriver som *“en urokkelig forpliktelse til å bevare verdighet og muligheter”* for sine klienter og *“livreddende humanitært arbeid.”*

Det oppsto et klagekor. Hady Amr som hadde vært Obama-administrasjonens viseutsending for israelsk-palestinske forhold, ledet an. I et pervertert sammenrør hevdet han at *“jøder og palestinere har begge en dyp og urokkelig tilknytning til Det hellige land.”* Han synes å være ukjent med at det ikke fantes selvoppnevnte “palestinere,” men bare palestinske arabere før det oppsto en jødisk stat.

Dessuten, ifølge Amr, *“har begge folk opplevd et dypt nivå av kollektivt og individuelt trauma.”* Dermed sidestiller han 700.000 palestinske flyktninger som forlot sitt land med 6 millioner jøder som ble systematisk myrdet.

Endelig har israelere og palestinere ifølge Amr *“lidenskapelig tilknytning til de hellige steder i Jerusalem og andre steder i Det hellige land.”* Sant nok unngår han å nevne arabisk kontroll over Machpela-bygningen i Hebron som er gravstedet for de bibelske patriarker og matriarker. Han nevnte heller ikke Tempelhøyden i Jerusalem hvor, som navnet indikerer, Det første tempel ble bygget av kong Salomo i det 10. århundre fvt. Gjenoppbyggingen av dette tempelet skjedde fem århundrer senere, og mer enn et årtusen før Muhammad dukket opp på sin flyvende hest Boraq og Islam.

Mindre enn en uke etter innsettelsen av Joe Biden meldte avisen New York Times at hans nye administrasjon var i gang med å gjenopprette forbindelsen med palestinerne og ville fornye bistanden til palestinske flyktninger. Ifølge USAs viseambassadør til FN, Richard Mills, er dette *“fortsatt den beste måten å sikre Israels fremtid som en demokratisk og jødisk stat samtidig som man opprettholder palestinernes legitime aspirasjoner om sin egen stat og om å leve med verdighet og sikkerhet.”* En tostatsløsning som palestinerne gjentagne ganger har avvist vil gjøre Israel i stand til å leve *“i fred og sikkerhet side om side med en palestinsk stat.”*

Basert på tiår med bevis for det motsatte, noe som synes å være oversett av Biden og Mills, er det lite sannsynlighet for at noen som helst tjeneste fra Biden-administrasjonen vil overbevise De palestinske selvstyremyndighetene om å være imøtekommande overfor en jødisk nabostat. Det ville være det samme som å forestille seg at Israel ville gi avkall på det jødiske folks hjemland til fordel for palestinerne. Hvorvidt president Joe Biden kan akseptere realiteten gjenstår å se.

Kilde: <https://www.jns.org/opinion/trump-biden-and-israel/>

www.israelsvenner.no

Israel Kasnett er en journalist som skriver for mediehuset Jewish News Syndicate, JNS.

Noen vestlige ledere er virkelighetsfjerne når det gjelder Palestina og Iran

Israel Kasnett

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Når det gjelder politikk, tror Victoria Coates, seniormedarbeider ved Center for Security Policy og tidligere nasjonal sikkerhetsrådgiver for saker vedrørende Midtøsten og Nord-Afrika, at det er mangel på “kontakt” mellom europeiske og amerikanske ledere.

Den iranske diplomaten Assadollah Assadi ble nylig dømt til 20 års fengsel for å ha planlagt et bombeangrep i Paris. Dommen mot ham kom på et tidspunkt da europeerne og den nye amerikanske regjeringen ønsker å se på atomavtalen med Iran igjen.

I februar sa EUs utenrikspolitiske talsmann Josep Borrell at det er nødvendig med en endring fra tidligere president Donald Trumps kampanje med “maksimalt press” mot Iran, til en med “maksimalt diplomati”.

“Den amerikanske tilbaketrekningen fra JCPOA (atomavtalen med Iran) og “maksimalt press,” inkludert visse sanksjoner, hadde en negativ virkning,” sa Borrell. “Atomavtalen kunne ikke nå sitt fulle potensial, heller ikke på det økonomiske område,” la Borrell til.

Victoria Coates sier: *“De tror at de kan ha en eller annen form for forbindelse med dette brutale terroristregimet. Det savner enhver virkelighetsforankring. Jeg håper de innser realiteten før vi ender opp med en langt mer brutal og voldelig oppvåkning.”*

Biden-administrasjonen har tatt skritt for å komme i gang med omformingen av amerikansk utenrikspolitikk, særlig i Midtøsten.

Nylig diskuterte utenriksminister Tony Blinken Iran så vel som andre utenrikspolitiske spørsmål med Storbritannia, Frankrike og Tyskland. Det nasjonale sikkerhetsrådet møttes også i Det hvite hus for å diskutere Iran.

Dagen før hadde rådgiver for Det nasjonale sikkerhetsråd, Jake Sullivan, kunngjort at Biden-administrasjonen stanser all støtte til den Saudi-ledede offensiven mot de iranskstøttede Houthi-opprørerne i Jemen. Mens Iran kanskje ser med tilfredshet på dette, har Biden-administrasjonen og demokratene lenge vært kritiske til saudienes atferd i Jemen, en atferd som menneskerettighetsgrupper har hevdet å være krigsforbrytelser.

Likevel er Irans støtte til Houthiene del av en større regional strategi som innebærer å støtte terrorgrupper som har igangsatt konflikter i Midtøsten fra Syria, Libanon og Irak til Gaza.

Coates understreket “mangelen på kontakt med virkeligheten” i Biden-administrasjonen, hvor visepresident Kamala Harris og utenriksminister Tony Blinken snakker om å fjerne Houthiene fra utenriksdepartementets liste over terrororganisasjoner. Trump-administrasjonen pekte ut den iranskstøttede militsen som terrorister den siste tiden de hadde ansvaret.

Len Khodorkovsky, en tidligere assisterende utenriksminister for digital strategi og seniorrådgiver for USAs spesialutsending til Iran, fortalte avisen JNS at det finnes *“en god grunn”* til å se med mistanke på Biden-administrasjonens folk som har arbeidet i Midtøsten fordi deres *“prestasjoner har vært ødeleggende”*.

Ja, Robert Malley, Joe Bidens nye utsending til Iran og statssekretær i utenriksdepartementet Wendy Sherman, var begge tungt involvert i atomavtalen fra 2015, og deres gjeninntreden i innflytelsesrike posisjoner har reist bekymringer blant eksperter om at de igjen vil forsøke å blidgjøre Iran for enhver pris.

“Likevel er Irans støtte til Houthiene del av en større regional strategi som innebærer å støtte terrorgrupper som har igangsatt konflikter i Midtøsten fra Syria, Libanon og Irak til Gaza.”

USAs president Joe Biden. (Foto: Vasilis Asvestas/Shutterstock)

Khodorkovsky bemerket at *“det er ikke 2015 lenger”*, og mye har endret seg siden da.

“Vi kan ikke bare putte ånden tilbake i flasken,” sa han og viste til hvordan Midtøsten har endret seg de siste fire årene. “De gode nyhetene er at grunnvollen er blitt utformet i tråd med Abraham-forhandlingene. Bevegelsen fremover vil gå i riktig retning.”

Han fortsatte med å si at *“alliansen i dag mot Iran er sterkere enn den var før Trump-administrasjonen,”* men innrømmet at det *“er for tidlig å fortelle hva som ellers vil måtte skje for å holde Iran i tømme og hindre det i å bre seg ut over regionen og hindre det i å få tak i atomvåpen.”*

Nå har Biden-administrasjonen sagt at Iran igjen må slutte seg helt og fullt til 2015-avtalen før det kan være snakk om å innlede forhandlinger. Videre har Blinken sagt at USA vil konsultere regionale allierte som Israel og arabiske nasjoner før det blir tatt noen avgjørelser vedrørende Iran. I henhold til ferske rapporter, ønsker Blinken et Iran-team som dekker et spekter av synspunkter på atomavtalen, også slike med et skeptisk blikk.

Abraham-avtalene kan vise seg å være et mønster for fremtidig fred med Iran. I en nylig publisert artikkel har Coates og Khodorkovsky argumentert med at fred mellom Iran og Israel kan bli realisert i en ikke altfor fjern fremtid.

“Noe av det som tidlig ble ganske klart, er den store avgrunnen mellom hva regimet gjør og hvordan dets følelser overfor Israel, USA og Vesten i sin alminnelighet er, og

hvordan folk i Iran føler overfor USA og Israel,” sa Khodorkovsky. “Forskjellen kunne ikke vært mer påfallende.”

“En av søylene i vår politikk var å understreke forbindelsen til det iranske folk og overse det iranske regimet fullstendig,” sa han. “Ideer om at fremtidig fred er mulig er ikke tatt ut av løse luften.”

“Det finnes en forbindelse til (antikkens persiske hersker) Kyros den store som iranske og jødiske folk har,” la han til. “Det er en felles historisk grunn for land, kulturer og folk som kan legge grunnlaget for noe annet og nytt.”

Iran og Israel var regionale allierte før den islamske revolusjonen i 1979. Under sjah Mohammad Reza Pahlavi var Iran en av USAs og Israels nærmeste partnere i en tid da så mange arabiske stater som Egypt og Syria var nært forbundet med Sovjetunionen, og dessuten utkjempet flere kriger mot Israel.

Khodorkovsky spøkte med at fredsforhandlingene kunne bli kalt ‘Kyros-avtalene’, akkurat som Abraham-avtalene som ble signert av De forente arabiske emirater, Bahrain, Marokko og Sudan.

“Dagen vil komme da dette regimet ikke lenger sitter ved makten,” sa han, og henviste til Irans herskere. “Den dagen kan komme raskere enn vi tror.”

Coates sa at den forrige administrasjonen *“initierte et fundamentalt skifte”* ved å se positivt på Israel som *“en grunnleggende faktor i USAs engasjement i Midtøsten, og ikke som et irritasjonsmoment.”*

“Dette endret spillet,” sa hun. “Og det endret spillet overfor våre arabiske allierte fordi det gjorde det klart for dem hva som var vår holdning. Det var dette som åpnet for Abraham-forhandlingene.”

Coates advarte om at Biden-administrasjonen ville gjøre dumt i å forsøke å vende tilbake til eldre og mislykkede strategier for Midtøsten som har bundet Washington altfor lenge.

“Du kan ikke skru klokken tilbake,” sa hun. “Araberne har beveget seg fremover. De gir ikke lenger palestinerne veto når det gjelder politikken i regionen. Dersom vi forsøker å tvinge araberne til å prioritere den palestinske saken foran økonomisk gjenoppbygging etter pandemien, eksempelvis, da kommer vi ikke særlig langt.”

Ifølge Coates har erfarne representanter for Biden-administrasjonen *“bare tilsynelatende støttet Abraham-avtalene, men deres handlinger har vist noe helt annet.”*

“Coates advarte om at Biden-administrasjonen ville gjøre dumt i å forsøke å vende tilbake til eldre og mislykkede strategier for Midtøsten som har bundet Washington altfor lenge.”

Når det gjelder den palestinske saken sa hun at de *“snakker tilsynelatende om fred, men deres handlinger undergraver freden.”*

Deres forståelse har ikke *“noe med virkeligheten å gjøre”*.

Når det gjelder Iran, har Coates bemerket at Biden-administrasjonens representanter *“ser den nåværende situasjon i Iran som uunngåelig – at vi må forholde oss til regimet fordi vi ikke vil oppnå noe annet.”*

“Og det,” sa hun, *“burde virkelig bekymre oss alle.”*

Kilder

Kilde: [Some Western leaders are ‘divorced from reality’ with regard to Palestinians, Iran \(jns.org\)](https://jns.org)

[1] <https://tinyurl.com/pe8vbf2r>

[2] <https://www.jpost.com/opinion/peace-between-iran-and-israel-is-inevitable-opinion-657351>

Dr. Frank Musmar er forskningsmedarbeider ved BESA Center.

Biden utfordrer den langvarige alliansen med Israel og Saudi Arabia for å tekkes Iran

Dr. Frank Musmar

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Den islamske republikken Iran synes å ha trukket den konklusjonen at den nye amerikanske administrasjonens iver etter å gjenopprette forbindelsen og gjenopplive atomavtalen gir Iran frie hender til å engasjere seg i voldelige provokasjoner. Den 15. februar 2021 skjøt Iran for eksempel en rakett mot den internasjonale flyplassen i Erbil som ligger i den kurdiske delen av Irak. En entreprenør ble drept og flere amerikanere og irakiske sivile ble såret. Den 26. februar angrep Iran det israelske eide skipet M/S Helios Ray i Den persiske gulf.

Saudi Arabia som er bekymret for dreiningen i USAs utenrikspolitikk gjør anstrengelser for å bedre forholdet til Biden-administrasjonen. Landet har avsluttet feiden med Qatar og har løslatt flere aktivister, inkludert Loujain Hathloul som har ledet kampanjen for at kvinner i Saudi Arabia skal få lov til å kjøre bil. Hun ble arrestert i 2018.

Til tross for dette lar Biden-administrasjonen det brenne under føttene til ledelsen i Riyadh. Amerikanske tjenestemenn har gitt uttrykk for alvorlig bekymring for kronprins Muhammad bin Salman som de kritiserer for å bringe kongelige rivaler til taushet, arrestere geistlige og aktivister og å delta i målrettede attentater. Talskvinne for Det hvite hus, Jen Psaki, sa at USA forventer at Saudi Arabia forbedrer sin merittliste når det gjelder menneskerettigheter, noe som skulle inkludere løslatelse av kvinnefrigjøringsaktivister og andre politiske fanger.

Joe Biden. Foto: Gage Skidmore via Wikimedia Commons

Biden-administrasjonen planlegger å offentliggjøre en amerikansk etterretningsrapport om detaljene omkring drapet på Jamal Khashoggi som Trump-administrasjonen nektet å offentliggjøre. Biden vil også midlertidig stanse våpensalg til Saudi Arabia som beløper seg til 478 millioner dollar, og holde tilbake overføring av avanserte jet-jagere og presisjonsvåpen til Saudi Arabia. Utenriksminister Antony Blinken har innført visarestriksjoner for 76 saudi-arabiske personer som har vært innblandet i trusler mot dissidenter i utlandet, inkludert, men ikke begrenset til saken om drapet på Khashoggi.[1]

Biden-administrasjonens ønske om å gjenopplive forbindelsen omkring atomavtalen med Iran, vil forutsette regional støtte, men å fryse våpensalg sender feil signal til Saudi Arabia og andre allierte gulfstater. Biden-administrasjonen har også frosset salget til Emiratene av 50 jagerfly av typen F-35 og 18 droner av typen Reaper. President Donald Trump godkjente endelig den handelen som en oppmuntring til Abu Dhabi for den diplomatiske normaliseringen med Jerusalem som en del av Abraham-avtalene, noe som var blant Trumps største suksesser.

Den systematiske nedskaleringen av forholdet til Saudi Arabia begynte med tilbaketrekkingen av USAs støtte til den saudi-ledete koalisjonen som kjemper mot den Iran-støttede Houti-bevegelsen i Jemen. Dette ble etterfulgt av at USA strøk Houti-bevegelsen fra listen over utenlandske terroristorganisasjoner som Trump-administrasjonen hadde satt dem på som en del av en kampanje for å øve press på Iran.

Det er åpenbart at president Biden ved hjelp av uheldig diplomati desperat forsøker å blidgjøre Iran og å tre inn igjen i den mislykkede atomavtalen, JCPOA. Biden synes å være enig med Teheran om at våpenembargoen kan avsluttes – noe som ville utgjøre en stor politisk seier for Teheran både overfor USA og deres allierte, Israel, de sunni-arabiske statene og andre regionale makter. Dersom USA trer inn igjen i atomavtalen med Iran fra 2015, vil landet undergrave normaliserte forbindelser mellom arabiske stater og Jerusalem.

Det umiddelbare resultatet av Bidens håndsrekning til Iran har vært en oppblomstring av iranske voldshandlinger og provokasjoner. Israelske sikkerhetsmyndigheter tror at Irans Revolusjonsgarde sto bak raketangrepet mot det israelsk-eide lasteskipet M/S Helios Ray i Den persiske gulfen, og rapporteres å ha slått tilbake ved å ramme iranske mål i Syria. Det å angripe et israelsk skip er et klart budskap om utpressing fra Teheran mot Jerusalem og Washington. Iran vil at de begge skal betale dersom Iran ikke får hva de ønsker fra Bidens regjering.

Den 15. februar rammet iranske raketter den internasjonale flyplassen i Erbil, samt boligområder i denne irakiske byen. Den 27. februar hørtes flere eksplosjoner i Riyadh. De kom mest sannsynlig fra et droneangrep fra de iransk-støttede Houti-opprørerne fra nabolandet Jemen.

Israelske talsmenn sier at uansett hva Washington foretar seg med hensyn til atomavtalen med Iran, vi Israel gjøre hva som enn er nødvendig for å hindre et atomopprustet Iran.

I et intervju på Israels Kanal 13 sa statsminister Netanyahu: *“Jeg fortalte Biden at med eller uten en avtale er det min forpliktelse som statsminister for Israel, som statsminister for Den jødiske staten, å hindre en gjentakelse av de fryktelige tingene som har vært gjort mot vårt folk.”*

Noter:

Kilde: <https://besacenter.org/perspectives-papers/biden-israel-saudi-arabia-iran/>

BESA Center Perspectives Paper No. 1,966, March 15, 2021

[1] <https://tinyurl.com/5bcn823b>

Ambassadør Alan Baker er jurist og tidligere israelsk ambassadør til Canada og juridisk rådgiver for Israels Utenriksdepartement. Han er direktør for the International Law Program, the Global Law Forum og medarbeider ved the Jerusalem Center for Public Affairs. Han deltok i utarbeidelsen av og forhandlingene om Oslo-avtalene samt fredsavtalene med Egypt, Jordan og Libanon.

Israel, palestinerne og COVID-19-vaksiner: Den nye anklagen mot Israel

Alan Baker

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Som forventet blir den positive internasjonale oppmerksomheten som rettes mot Israels suksess med å skaffe vaksiner og vaksinere befolkningen mot COVID-19, oppveid av en parallell og samordnet bølge av internasjonal kritikk og fiendtlighet mot Israel blant stater, frivillige organisasjoner og de globale mediene, samt noen israelske medier.

Denne kritikken anklager Israel for å hindre og nekte overføring av vaksiner til den palestinske befolkningen i de selvstyrte områdene. Kritikken har nådd et absurd og uanstendig nivå ved å beskyldt Israel for krigsforbrytelser og til og med “medisinsk apartheid.” Denne bølgen av kritikk og fiendtlighet, basert på åpenbart falske antakelser og fakta, har bokstavelig karakter av en blodsanklage mot Israel.

Denne bølgen av kritikk blir satt sammen og formidlet av organisasjoner som Amnesty International, den internasjonale boikottbevegelsen, BDS, FNs menneskerettighetsråd, den israelske organisasjonen “B’tzelem” og andre.

BDS-bevegelsen viser tegn på en forestående stagnasjon som følge av den nylige økningen i støtte til og internasjonal handel med Israel som er et resultat av freds- og normaliseringsavtalene med De arabiske golfstater, Sudan og Marokko. Med denne nye anklagen mot Israel, har boikottbevegelsen funnet et nytt levebrød ved å hoppe på en internasjonal kampanje som beskylder Israel for “helse-apartheid” og krever sanksjoner mot Israel for manglende vaksinasjon av palestinerne.

Denne økningen av Israel-kritikk er basert på falske, feilaktige, ondsinnete og uriktige antakelser – eller på bevisst villedende påstander – om at Israel er ”okkupasjonsmakt” på Vestbredden i Judea, Samaria og på Gazastripen.

Som en konsekvens av den feilaktige antagelsen, fortsetter Israels motstandere å hevde at internasjonal humanitærrett, som representert ved Den fjerde Genève-konvensjonen, krever at Israel, som okkupasjonsmakt, skal sikre og opprettholde:

“... medisinske institusjoner, sykehus og helsetjenester for å opprettholde folkehelse og hygiene på det okkuperte territoriet, med særlig vekt på å iverksette profylaktiske og forebyggende tiltak som er nødvendige for å bekjempe spredning av smittsomme sykdommer og epidemier.”[1]

En ytterligere og ikke mindre tvilsom påstand gjelder Gazastripen som er styrt av terrororganisasjonen Hamas. Her tillegges Israel fullt ansvar for helsen til Gaza-befolkningen som følge av Israels land- og sjøblokade. Ifølge de samme kritikerne forhindrer israelsk blokade forsettlig overføring av humanitære forsyninger og helseforsyninger til Gaza.

Disse antagelsene, påstandene og beskyldningene er feilaktige og villedende og skyldes i mange henseender ond vilje, misunnelse og en dyp fiendtlighet mot Israel og landets resultater.

Hva er Israels rettslige forutsetninger?

De følgende avsnittene søker å slå fast hva som er rett når det gjelder territorienes rettslige status, de juridiske kravene som påhviler Israel i henhold til avtalene med PLO, samt de juridiske forpliktelsene til den palestinske selvstyremyndigheten som det organ som er ansvarlig for forvaltningen av de områdene som er under dens ansvar.

Tilsvarende vil denne artikkelen ta for seg påstandene om Israels sjø- og landblokade av Gazastripen slik den er anerkjent og rettferdiggjort av FN. Blokaden har som formål å forhindre import av strategiske materialer og våpen som kan bidra til den rakettproduksjonen og byggingen av offensive tunneller som Hamas driver med. Dette er spesielt viktig i lys av den merkelige situasjonen hvor Gazastripen er under full militær kontroll av terrororganisasjonen Hamas etter at den palestinske myndighetens administrasjon ble fjernet med vold.

Arabiske israelere og palestinske innbyggere i Jerusalem får vaksine fra israelske helseorganisasjoner (Foto: Israel Ministry of Health)

1. Israel er ikke forpliktet i henhold til internasjonal humanitærrett til å sørge for vaksinasjon av befolkningen i de selvstyrte områdene.

Siden Israel ikke har status som “okkupasjonsmakt,” og Den fjerde Genève-konvensjonen fra 1949 derfor hverken er gyldig i eller kan anvendes overfor de angjeldende territoriene, er Israel ikke bundet av denne konvensjonens bestemmelser.

Mens det var en del kontroverser om hvorvidt Genève-konvensjonen noen gang gjaldt i disse territoriene, har Israel konsekvent hatt det standpunkt at siden Israel ikke ervervet områdene fra en “bortdrevet suveren statsmakt” slik konvensjonen krever, men snarere fra en jordansk administrasjon som aldri hadde oppnådd internasjonal anerkjennelse for sitt krav på suverenitet over territoriet, har bestemmelsene i Den fjerde Genève-konvensjon aldri hatt bindende gyldighet i det territoriet.

Følgelig var Israels administrasjon fra starten av basert på normene for internasjonal sedvanerett som beskrevet i Haag-forskriften fra 1907, det såkalte Landkrigsreglementet.[2]

Inntil undertegnelsen av Oslo-avtalen i 1993 påtok Israel seg imidlertid å anvende de humanitære bestemmelsene i Genève-konvensjonen overfor den lokale palestinske befolkningen. Gjennom hele administrasjonsperioden har alle Israels handlinger vært og forblir under rettslig tilsyn av Israels Høyesterett.

2. Det eneste aksepterte rettsregimet i disse territoriene er det som Israel og den palestinske ledelsen ble enige om i Oslo-avtalene.

Da Israel og PLO undertegnet Oslo-avtalene 1993-5, ble de enige om å dele territoriene mellom seg i påvente av at forhandlingene om deres permanente status skulle bli fullført. For det formål opprettet partene et uavhengig rettslig regime der den palestinske myndigheten har det fulle ansvaret for å styre de delene av territoriene som i avtalene er lagt under dens kontroll.

Dette juridiske regimet erstattet ethvert tidligere juridisk regime, og selv om det er noen som til tross for Israels motsatte holdning, mente at Genève-konvensjonen hadde vært gjeldende til da. Ved undertegningen av Oslo-avtalene erstattet det nye juridiske regimet det gamle med en “lex specialis.”

Oslo-avtalene ble kontrasignert av lederne for USA, Russland, EU, Egypt, Jordan og Norge, og ble deretter bekreftet i flere FN-resolusjoner.

Oslo-avtalenes fortsatte gyldighet avgjør forholdet mellom Israel og Den palestinske selvstyremyndigheten. Dette gjelder spesielt i lys av det faktum at avtalene tjener som den eneste rettskilden til opprettelsen og den fortsatte legitime eksistensen til den palestinske myndigheten og dens tilknyttede organer, inkludert dens presidentskap.

3. Den palestinske selvstyremyndigheten har uinnskrenket myndighet og ansvar når det gjelder helsevesen og innførsel av medisiner.

I artikkel 17 i det tredje (sivile) vedlegget til Oslo 2-avtalen, påtok den palestinske parten seg full myndighet og ansvar innenfor helsevesenet.

I annet avsnitt av Artikkel 17 forpliktet de seg til:

... å fortsette å anvende de nåværende standardene for vaksinerings av palestinere og skal forbedre dem i henhold til internasjonalt aksepterte standarder på dette feltet, idet man tar hensyn til WHO's anbefalinger.

Et transportfly som drives av De forente arabiske emirater Etihad Airways losses bistand for Covid 19 til palestinerne på Ben Gurion-flyplassen. Leveransen ble avvist av PA. Foto: Israel Airports Authority.

I avsnittene 6 og 7 ble de enige om at:

Israel og den palestinske parten skal utveksle informasjon om epidemier og smittsomme sykdommer, de skal samarbeide om å bekjempe dem og utvikle metoder for utveksling av medisinske data og dokumenter.

På samme måte sier Oslo-avtalen:

Helsesystemene i Israel og på den palestinske siden vil opprettholde godt samarbeid på alle saksområder, inkludert gjensidig bistand til å gi førstehjelp i nødstilfeller, medisinsk og faglig opplæring og utveksling av informasjon.[3]

4. Israels maritime bloкаде av Gazastripen hindrer ikke overføring av medisinsk og annet humanitært utstyr.

Terrororganisasjonen Hamas som styrer Gazastripen fortsetter åpenbart å forsømme helsen og velferden til befolkningen ved utelukkende å ha sin oppmerksomhet fokusert på fiendtlighet mot Israel og den israelske sivilbefolkningen.

Israels sjø- og landblokade av Gazastripen tjener til å forhindre import og introduksjon av strategisk materiale som kan styrke Hamas sin evne til å bygge raketter og tunneller, samt andre måter å terrorisere Israel på.

Israels innføring av maritim blokade og Israels handlinger for å begrense forsendelser til Gaza, var tema for FNsgeneralsekretærsgranskingskommisjon i 2011 som var ledet av Sir Geoffrey Palmer.

FN-rapporten bekreftet lovligheten av Israels maritime blokade, og konkluderte med at:

“Israel står overfor en reell trussel mot sin sikkerhet fra militante grupper i Gaza. Sjøblokaden ble innført som et legitimt sikkerhetstiltak for å hindre at våpen kommer inn til Gaza sjøveien. Gjennomføringen av blokaden var i overensstemmelse med folkerettens krav.”[4]

Israel forhindrer ikke levering av humanitært og medisinsk utstyr, mat og andre gjenstander som trengs i det sivile hverdagen. Tvert imot leveres tusenvis av tonn med varer daglig hver uke til Gazastripen gjennom grenseåpningene.

I følge den nylige ukentlige oppsummeringen av aktiviteten ved grensepasseringene mellom Israel og Gazastripen for uken 3.-9. januar 2021 som ble publisert av Kontoret for koordinatoren for regjeringsaktiviteter i territoriene, COGAT, brakte nesten 2000 lastebiler med seg 56 000 tonn med varer og utstyr og fire og en halv million liter drivstoff.[5]

I tillegg passerte mer enn 36 000 palestinske innbyggere fra Gazastripen, Judea og Samaria gjennom grensen til Israel, inkludert sytten tusen av humanitære grunner og 52 ambulanser.[6]

På den annen side har Den palestinske selvstyremyndigheten avvist flere forsendelser av nødhjelp fra De forente arabiske emirater fordi de ble levert via Israels Ben Gurion lufthavn.[7]

5. Israel har ikke nektet overføring av vaksiner til palestinsk territorium, og Den palestinske selvstyremyndigheten regulerer sitt eget program for vaksineimport

I en artikkel publisert av Gatestone Institute 12. januar 2021 skrev den britiske oberst Richard Kemp:

“Den palestinske selvstyremyndigheten, PA, har sine egne planer for vaksinerings av folket, inkludert i samarbeid med Verdens helseorganisasjon sin Covax-ordning. Inntil nå har hverken PA eller Hamas som driver Gazastripen bedt Israel om hjelp med vaksinasjoner. De foretrekker åpenbart å gå sine egne veier. Så sent som 5. januar hevdet imidlertid en palestinsk tjenestemann at PA nå diskuterer

**“Denne bølgen av kritikk blir satt sammen
og formidlet av organisasjoner som Amnesty
International, den internasjonale boikottbevegelsen,
BDS, FNs menneskerettighetsråd, den israelske
organisasjonen “B’tzelem” og andre.”**

med Israel muligheten for at noen vaksiner blir levert til dem, noe de israelske myndighetene sies å vurdere.”[8]

Dessuten, slik det ble rapportert av Reuters 10. januar 2021, bekreftet en tjenestemann fra Verdens helseorganisasjon at det var blitt holdt uformelle konsultasjoner med Israel om tildeling av vaksiner til palestinske helsearbeidere, og at Israel ville undersøke muligheten.[9]

I en artikkel publisert i Jerusalem Post 6. januar 2021, rapporterte Khaled Abu Toameh ifølge det palestinske helsedepartementet at de første dosene med vaksiner forventes å komme til Vestbredden i begynnelsen av neste måned:

“I forrige uke sa PAs helsedepartement at palestinerne ikke har bedt Israel om å forsyne dem med eller å kjøpe på deres vegne vaksiner mot det nye corona-viruset. PA var i kontakt med en rekke kilder for å få vaksiner, sa tjenestemenn.”[10]

6. Påstanden om “medisinsk apartheid” fra Israels side er ubegrunnet, forsettlig ondskapsfull og helt meningsløs.

I samarbeid med alle arabiske samfunnsledere i Israel, har Israels arabiske borgere blitt vaksinert helt fra vaksinasjonsprogrammet startet, til tross for noe innledende motvilje fra enkelte arabiske borgere.

Når det gjelder vaksiner i de selvstyrte territoriene, skrev Jake Wallis Simons i en artikkel publisert av tidsskriftet “The Spectator” den 10. januar 2021, med tittelen “Hva Amnesty International feilrapporterer om Israels vaksineprogram”:

“Palestinske kontaktpersoner hadde allerede i stillhet kontaktet Israels organisasjon for koordinering av myndighetsaktiviteter i territoriene, COGAT, for å be om å få vaksinen. Israelerne var enige om å hjelpe. Å hjelpe palestinerne var fornuftig, siden det var viktig å opprettholde en viss velvilje i koordineringen mellom de to partene på Vestbredden.”[11]

I en offisiell uttalelse til innbyggerne på Gazastripen fra Israels koordinator for myndighetsaktiviteter i de selvstyrte områdene, den 26. november 2020, uttalte IDF-generalmajor Abu Rukun:

“Vi finner det viktig å presisere tydelig at hverken jeg eller organisasjonen jeg leder eller noen annen representant for Israel har hindret noen anmodning eller krav om levering av medisinsk hjelp av noe slag. Vi ønsker all hjelp fra alle de forskjellige kildene velkommen.

I lys av situasjonen tillater COGAT hjelp fra det internasjonale samfunnet til helsevesenet på Gazastripen. Så langt har dusinvis av pustemaskiner i tillegg til mange sett med testutstyr ankommet, noe som har økt tempoet for testing fra 200 til 2500 tester om dagen.

Flere titalls oksygen-generatorer har ankommet, og hundrevis av inhalatorer for sykehusbruk og hjemmebruk. Hundrevis av sykehussenger er levert og med vår koordinering har omtrent 600 tonn essensielle medisiner og medisinsk utstyr blitt tillatt levert, inkludert titusenvise av koronavirus-testsett.”[12]

All den bistanden kan hjelpe helsevesenet med å gi behandling og redde liv. Covid-19-pandemien er en global utfordring, og den utfordringen pålegger alle parter å tilstrebe å finne en løsning.

7. Viktigheten av både epidemiologiske og etiske hensyn i samarbeidet mellom Israel og palestinerne.

Den nåværende internasjonale aksjonen som anklager Israel for å hindre overføring av Covid-19-vaksiner, er ikke noe annet enn et annet forsøk på å undergrave Israels legitimitet, og den bruker bekymring for spredningen av Covid-19 som en påskudd for å fremsette en ny serie med forsettlig falsk og grunnløs kritikk av Israel.

Som det er avtalt i Oslo-avtalene, fører den palestinske selvstyremyndigheten sine egne forhandlinger og legger selv til rette for import av vaksiner til sin befolkning.

Israel og de områdene som styres av Den palestinske selvstyremyndigheten er separate geografiske enheter hvor de respektive myndighetene har eget ansvar overfor sin egen befolkning. Det gjelder også på helsevesenets område. Israel er derfor ikke forpliktet til å forsyne den palestinske befolkningen i de selvstyrte territoriene med vaksiner.

**“På den annen side har Den palestinske
selvstyremyndigheten avvist flere
forsendelser av nødhjelp fra De forente
arabiske emirater fordi de ble levert via
Israels Ben Gurion lufthavn.”**

I lys av den geografiske nærheten mellom Israel og Judea, Samaria og Gazastripen, krever epidemiologiske og etiske hensyn imidlertid at både Israel og palestinerne handler ansvarlig og samarbeider for å redusere risikoen for at Covid-19 sprer seg mellom deres respektive territorier.

For å oppnå dette, samarbeider Israel og palestinerne og utveksler informasjon i henhold til deres respektive forpliktelser i henhold til Oslo-avtalene.

Men påstander om at Israel har en folkerettslig plikt til å gi vaksiner til palestinerne, har ikke noe grunnlag og spesielt ikke i lys av det faktum at den palestinske ledelsen ikke har bedt om hjelp, og er i ferd med å skaffe de nødvendige vaksinene uavhengig av Israel.

Noter:

Kilde: <https://jcpa.org/article/israel-the-palestinian-and-the-covid-19-vaccines/>

- [1] <https://ihl-databases.icrc.org/applic/ihl/ihl.nsf/ART/380-600063?OpenDocument>
- [2] <https://ihl-databases.icrc.org/ihl/INTRO/195>
- [3] <https://tinyurl.com/umsjwu93>
- [4] <https://tinyurl.com/28vakhy2>
- [5] <https://twitter.com/cogatonline/status/1348673476316585986/photo/2>
- [6] <https://mobile.twitter.com/cogatonline?lang=en>
- [7] <https://tinyurl.com/yey4x3dp>
- [8] <https://www.gatestoneinstitute.org/16930/israel-vaccination-programme>
- [9] <https://tinyurl.com/kh68fh>
- [10] <https://tinyurl.com/wmyhzipf5>
- [11] <https://tinyurl.com/tsh3e3z4>
- [12] <https://www.tv7israelnews.com/cogat-israel-ensures-aid-to-gaza/>

Hugh Fitzgerald er en amerikansk skribent som skriver for nettsiden Jihad Watch.

En arabisk israeler spør: Hvilken apartheid?

Hugh Fitzgerald

Oversatt for SMA av Elisabeth Berg

Yoseph Haddad er en arabisk israeler som er særskilt lei av å bli fortalt at han lever under et “apartheid”-regime. Nylig satte han ord på sitt spesifikke sinne mot B’Tselem, en venstreorientert israelsk frivillig organisasjon som over hele verden sprer den grunnløse påstanden om israelsk “apartheid.” Med artikkelen “Hvilken apartheid?” i avisen Israel Hayom 17. januar 2021 møter B’Tselem seg selv i døren av en veltalende Yoseph Haddad.[1] På nettsiden til Jihad Watch[2] kan man lese en omtale av B’Tselems påstander.

Haddad skriver:

En dag i forrige uke våknet jeg opp i hjemmet mitt i Nasaret og oppdaget forbløffet at jeg lever under et rasistisk apartheid-regime hvis eneste hensikt er å “fremme og videreføre én gruppe menneskers overordnede stilling - jødene.” Jeg gned meg i øynene, leste historien mer nøye og falt til ro da jeg oppdaget at artikkelen var basert på enda en rapport fra den venstreorienterte organisasjonen B’Tselem.

Problemet er at denne rapporten har spredd seg som ild i tørt gress over hele verden og at propagandaen fungerer. B’Tselem, som presenterer seg selv som en menneskerettsorganisasjon, er egentlig kjent som en organisasjon med et klart politisk standpunkt som er et direkte motstykke til Israels eget. Og ja - det viser seg at noen rett og slett ikke setter grenser: Hvordan våger de å si at jeg, en arabisk israeler som har gjort tjeneste i det israelske forsvaret sammen med jødiske soldater, og som har ledet hundrevis av jødiske ansatte, lever under et apartheid-regime?

Hvordan kan noen påstå at vi arabere lever under et apartheid-regime når du blant oss finner leger, dommere og til og med lovgivere? Hvordan kan du si at Samer Haj-Yehia lever i et apartheid-regime når han er overhode for den

**“Hvordan våger de å si at jeg, en arabisk israeler
som har gjort tjeneste i det israelske forsvaret
sammen med jødiske soldater, og som har ledet
hundrevis av jødiske ansatte, lever under et
apartheid-regime?”**

største banken i Israel? B'Tselem har tidligere slått rekorden for hykleri, men å sammenligne Israel med et apartheid-regime og dets raselover er ikke bare en forvrengt løgn, men en krenkelse av alle sørafrikanere som faktisk levde under apartheid. Det er forakt for og kynisk utnyttelse av begrepet.

Jeg er ikke her for å påstå at alt er perfekt i Israel. Noen ting trenger å bli fikset på. Men vis meg et land der alt er perfekt. Når lederen for B'Tselem, Hagai El-Ad, som er jødisk, bestemmer at jeg, min arabiske familie og mine arabiske venner alle lever under et apartheid-regime, så forteller han egentlig at han ser på oss som annenklassens borgere. B'Tselem; ikke press igjennom agendaen deres på vår bekostning.

Dette er et veltalende svar fra en israelsk araber som rasende slår tilbake mot B'Tselem løgner. Han ikke bare avviser påstanden om at Israel er en “apartheid”-stat, men han forteller faktisk sin egen historie. Han har både tjent i IDF og har som sivilist ledet “hundrevis av jødiske ansatte,” og motbeviser derved B'Tselems absurde påstander.

Og han slår tilbake der det smerter mest for B'Tselem – en organisasjon av israelere på ytre venstreside hvis eksistensgrunnlag er å undergrave sitt eget lands anseelse – ved å peke på hvordan denne gruppen utnytter og bagatelliserer ekte tilfeller av “apartheid.” For Yoseph Haddal sier at *“å sammenligne Israel med et apartheid-regime og dets raselover er ikke bare en forvrengt løgn, men en krenkelse av alle sørafrikanere som faktisk levde under apartheid. Det er forakt for og kynisk utnyttelse av apartheid-begrepet.”*

Han henviser til arabiske “leger, dommere, til og med lovgivere” i Israel. Han kunne tilføyd at disse arabiske leger omfatter spesialister som leder avdelinger på israelske sykehus og som jobber side ved side med jødiske kolleger – som likemenn. Han kunne ha påpekt at disse arabiske lovgivere omfatter medlemmer av partiet Arabisk Fellesliste, som er den tredje største politiske blokken i Knesset. Han kunne bemerket at arabiske israelere ikke kun er

“Å sammenligne Israel med et apartheid-regime og dets raselover er ikke bare en forvrengt løgn, men en krenkelse av alle sørafrikanere som faktisk levde under apartheid. Det er forakt for og kynisk utnyttelse av apartheid-begrepet.”

dommere på kommunalt nivå, men sitter i Israels Høyesterett. Han kunne sagt at israelske arabere er sendt utenlands som ambassadører for sitt land.

Det er full juridisk likestilling mellom arabere og jøder i Israel. Det er kun én ting som skiller, og det er til arabernes fordel. Israelske arabere, i motsetning til israelske jøder, er ikke pålagt å avtjene militærtjeneste i IDF, skjønt de kan – slik som Yoseph Haddad – hvis de ønsker. Der finnes arabiske majorer og oberstløytnanter. Skjønt det foreløpig ikke finnes arabiske generaler, er dette kun et spørsmål om tid. Og som Haddad sier er det ingen begrensninger for arabiske israelere i forretningslivet heller: Sjefen for Israels største bank – Bank Leumi – er araber.

B'Tselem: Våkne opp! Ikke tving Yoseph Haddad til å latterliggjøre dere igjen.

Noter:

Kilde: <https://www.jihadwatch.org/2021/01/an-arab-israeli-asks-what-apartheid>

[1] <https://www.israelhayom.com/opinions/what-apartheid-2/>

[2] <https://tinyurl.com/wrzsbrnk>

 SMA INFO Senter mot antisemittisme Israel fjernet og gjendret Hva er antisemittisme? Antisemittisme er en form for fordommer og hat mot jøder. Det kan uttrykkes på mange måter, fra diskriminering og fordommer til vold og mord. Antisemittisme har eksistert i mange århundre, og det er fortsatt en utfordring i vår tid. SMA er et senter som jobber for å bekjempe antisemittisme og for å fremme forståelse og toleranse.	Senter mot antisemittisme er for deg som vil ha usensurert politisk analyse. Ingen "Fake news," bare sannheten, for SMA er hverken smittet eller svekket av pressestøtte. Meld deg i dag og vær med på, og påvirke elitens dominerende ordskifte i Norge. post@sma-norge.no www.sma-norge.no	 SENTER MOT ANTISEMITTISME Bankgiro 6242.10.60644 Vipps 84727
--	---	--

Caroline Glick (født 1969) er en amerikanskfødt israelsk konservativ spaltist, journalist og forfatter. Hun skriver for Israel Hayom, Breitbart News, The Jerusalem Post og Maariv.

Maher Bitar og Israels ideologiske valg

Caroline Glick

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Israels valg den 23. mars blir bare fremstilt som en meningsmåling om statsminister Benjamin Netanyahu. Media og Netanyahus motstandere vil ha oss til å tro at det ikke finnes noen ideologisk konflikt: Det er bare et spørsmål om du elsker eller hater Bibi.

Men dette er ikke riktig. Valget handlet først og fremst om ideologi. For å forstå hvorfor det er slik, behøver vi ikke å se lenger enn til de utnevnelser den amerikanske presidenten Jo Biden har kommet med.

I februar kunngjorde Det hvite hus at Maher Bitar var blitt utnevnt som direktør for etterretning ved Det nasjonale sikkerhetsråd. Denne stillingen er en av de viktigste i amerikansk etterretning. Direktøren er knutepunkt for all etterretningsinformasjon fra alle kontorer. Han bestemmer hva presidenten skal få vite. Og i presidentens navn bestemmer han hva som skal være prioriterte oppgaver for etterretningsoperasjoner og innsamling av informasjon.

Direktøren for etterretning bestemmer også hvilken informasjon amerikansk etterretning skal dele med utenlandsk etterretning. Likeledes bestemmer han hvordan man skal forholde seg til informasjon som utenlandsk etterretning deler med amerikanerne.

Som et tidligere og erfarent medlem av Det nasjonale sikkerhetsrådet forklarte det: *“Direktøren for etterretningen kontrollerer informasjonen som alle får se, og ved å kontrollere informasjonen, bestemmer han hva de snakker om.”*

Vanligvis er denne stillingen reservert for en CIA-tjenestemann som er avgitt til Det nasjonale sikkerhetsråd. Men Bitar er ikke en profesjonell etterretningsoffiser. *Han er en anti-israelsk politisk aktivist.*

Daniel Greenfield skrev på nettsiden *Frontpage* at i 2006, mens han var student ved Georgetown Universitet, var Bitar leder for studenter som arbeidet for rettferdighet i Palestina “og som var på linje med Det muslimske brorskap”. Som SJP-leder organiserte han en såkalt BDS-kampanje mot Israel og dets støttespillere på det universitetet han tilhørte. Greenfield fortalte at Bitar ledet et panel ved en BDS-konferanse, hvor deltagere diskuterte hvordan de skulle indoktrinere kristne til å tro at Israel ikke hadde noen rett til å eksistere.

Etter å ha fått en eksamen i jus fra Georgetown, fikk han mastergrad fra Oxford over temaet “Tvungen migrasjon”. Han skrev en avhandling om “nakba”, eller katastrofen knyttet til Israels grunnleggelse. Fra Oxford flyttet han til Jerusalem hvor han arbeidet for UNRWA som er den FN-organisasjonen som arbeider for at etterkommerne etter arabere som forlot Israel i 1948 skal forbli evige “flyktninger,” ved å hindre at de blir borgere i land hvor de har levd i fem generasjoner. UNRWAs forsøk på å gjøre deres elendighet til noe evigvarende, er motivert av organisasjonens oppfatning av å hindre enhver løsning på palestinerne konflikte med Israel.

Da Obama var president, tjenestegjorde Bitar ved Det nasjonale sikkerhetsråd som israelsk-palestinsk ekspert. Han var utsending for Samantha Power. I 2016 spilte Power, som ambassadør til FN, en nøkkelrolle i Sikkerhetsrådets vedtak av Resolusjon 2334 som stemplet det forente Jerusalem og israelske tettsteder og byer i Judea og Samaria som et “alvorlig brudd på folkeretten”.

Israel har to muligheter:

Utnevnelsen av Bitar kaster lys over det sentrale dilemma som Israels nasjonale lederskap står overfor: Hvordan skal Israel forholde seg til det som synes å være den mest fiendtlig innstilte, amerikanske administrasjon noensinne?

Dette er ikke bare et politisk spørsmål; det er et ideologisk spørsmål. Israel har bare to valg når det gjelder å dele informasjon. Israel kan stå på sine interesser og rettigheter, selv om det skulle føre til en konfrontasjon med den amerikanske administrasjonen, eller det kan nærme seg Bitar og hans kolleger for å opprettholde et inntrykk av at alt er som før, og dermed ikke sette nasjonale interesser på spill.

Bidens valg av en anti-israeler til Det nasjonale sikkerhetsråd betyr bråk (Foto: Reuters)

Israel som har vært ledet av Netanyahu de siste 11 årene, har valgt den første muligheten. Da Netanyahu og den nasjonale gruppen han leder ble tvunget til å forhandle med den fiendtlige Obama-administrasjonen, innebar Israels politikk å samarbeide hvor det var mulig, og holde en lav profil når det var tjenlig, og finne nye veier for å kunne handle selvstendig, eller finne nye samarbeidspartnere om nødvendig. Etter at Biden ble erklært som vinner av valget i november, har Netanyahu arbeidet med Bidens team og brukt den metoden som han fant frem til under Obama-administrasjonen.

For tiden er det to allierte, men ulike grupperinger, som er i opposisjon til Netanyahu, og hvor begge arbeider for en ettergivende politikk. Den første grupperingen er et juridisk brorskap som fører en åpen ideologisk krig mot Netanyahu og den nasjonale grupperingen. Med aktiv støtte fra media og sterke frivillige organisasjoner forbundet med juridiske og sikkerhetsmessige eliter, har Israels mektige, offentlige jurister viet sine karrierer til å kaste Netanyahu og hindre iverksettelsen av en nasjonal politikk generelt.

Ved å presentere seg selv som voktere av “lovens idé”, har disse juristene tvunget regjeringsmedlemmer til å iverksette en radikal venstreorientert politikk. Enten det nå dreier seg om israelske eiendomsrettigheter i Judea og Samaria, iverksettelsen av Israels immigrasjonslover for å fjerne illegale fremmede fra landet eller jødisk rituell observans i det offentlige rom, har statsadvokatene, riksadvokaten og Høyesterett brukt sin makt til å tvinge regjeringen til å godta radikale post-sionistiske oppfatninger som folket er imot.

De ser ikke på valget som en meningsmåling om Netanyahu, men som en meningsmåling om de fortsatt skal bruke regjeringsmakt og lovgivningsmakt for å fremme sine radikale saker. Det juridiske brorskapet har lenge hentet sin inspirasjon fra aktivistiske jurister i Europa og USA, og, gitt deres ideologiske radikalisme, har de sluttet seg til en ettergivelsespolitikk overfor Israels uvenner, fremfor iherdig å forsvare nasjonale interesser.

Den andre grupperingen som står imot Netanyahu består av hans politiske uvenner. I motsetning til åpne venstreradikalere som Arbeiderpartilederen Merav Michaeli, forsvarsminister Benny Gantz, utenriksminister Gabi Ashkenazi og opposisjonslederen Yair Lapid, holder de kortene tett til brystet. De snakker bare om å hate Bibi.

Men deres uttalelser og handlinger gjør det klart at de ikke vil stå opp mot Biden-administrasjonen for å forsvare Israels rettigheter og interesser i Judea og Samaria, og at de heller ikke vil hindre regjeringen i USA fra å ta opp igjen 2015-avtalen med Iran, en avtale som garanterer at Iran blir atommakt. Mens de skryter av sine nære bånd til Bidens team, nevner de aldri at de vet at disse båndene er basert på at de er villige til å gå ganske langt, uansett hva det måtte bety for landets strategiske stilling og interesser.

Netanyahus politiske opponenter finnes ikke bare til venstre for sentrum. Det finnes også to tilsynelatende høyreorienterte partier – Yisrael Beiteinu og Nytt håp – som har sluttet seg sammen med venstresiden i et felles forsøk på å slå Netanyahu. Dessverre er de, selv om de nekter for det, også medlemmer av ettergivelsesleiren. Yisrael Beiteinu-lederen Avigdor Liberman viste at dette stemte da han nektet å slutte seg til en Netanyahu-ledet regjering og dermed blokkerte dannelsen av en høyrekoalisjon etter tre påfølgende valg i 2019 og 2020.

Sa'ars ettergivelsespolitikk

Når det gjelder lederen for Nytt Håp, Gideon Sa'ar, har hans ettergivelsespolitikk blitt avdekket både gjennom hans egne politiske posisjoner og fra hans kolleger.

Etter å ha stengt for Likud har Sa'ar sluttet seg til Liberman ved å kunngjøre at han ikke vil slutte seg til en Netanyahu-regjering. Siden det eneste andre valget er å slutte seg til en venstreorientert regjering, har faktisk Sa'ar plassert sitt "høyreparti" på venstresiden.

“Greenfield fortalte at Bitar ledet et panel ved en BDS-konferanse, hvor deltagere diskuterte hvordan de skulle indoktrinere kristne til å tro at Israel ikke hadde noen rett til å eksistere.”

Sa’ar har også sørget for full støtte til det juridiske brorskap og dermed legitimert de pågående forsøkene fra offentlige anklagere, riksadvokaten og Høyesterett på å gripe det som er igjen av regjeringens myndighet til å bestemme den nasjonale politikken og Knessets lovgivende myndighet til å fastsette lover.

I forrige uke gjorde Sa’ars “diplomatiske utsending”, den tidligere generalkonsul i New York Dani Dayan, det klart i et intervju med Makor Rishon at en Sa’ar-regjering uten problemer ville ofre Israels nasjonale rettigheter for gode relasjoner med Biden-regjeringen.

Dayan som gjorde tjeneste i New York fra 2016-2020, skrøt til intervjueren at som generalkonsul, valgte han bare å se bort fra instruksjonene han fikk fra Netanyahu – som hadde utnevnt ham til posten. Som han selv sier, så *“handlet jeg i en rekke saker som lå direkte under generalkonsulen, åpent i strid med Netanyahus politikk”*.

Blant de sakene Dayan nevnte, var Netanyahus instruksjoner som gjaldt hans forhandlinger med amerikanske jøder og demokratiske politikere.

Mens Dayan var i stillingen, ble pro-israelske demokratiske lovgivere grundig slått i primærvalg av anti-israelske progressive kandidater. BDS-aktivister grep ledelsen i partiets grupper både på kommunalt, statlig og føderalt nivå.

New Yorks borgermester og guvernør valgte å overse de økende mengdene med anti-semittiske angrep og vold mot jøder i storbyområdet i New York. I det jødiske fellesskapet grep venstreradikale aktivister ledelsen i sentrale menighetsorganisasjoner.

Valgene i mars vil være en avgjørende ideologisk hendelse.

Heller enn å være en stemme med moralsk klarhet midt i disse hendelsene, minimaliserte Dayan farene. Som han fortalte Makor Rishon, så strakte han hånden ut til de progressive jødiske gruppene som J Street, i strid med Netanyahus instruksjoner. Resultatet mildnet ikke J Streets fiendtlige holdning til Israel. Men den synes å ha påvirket Dayan.

Bitar er ikke den eneste BDS-aktivisten som nå har en viktig stilling i Biden-administrasjonen. Og utnevnelsen av disse anti-israelske ekstremistene til maktposisjoner er et vitnesbyrd om den innflytelsesrike stilling som Israel-haterne synes å ha hos Demokratene i dag. Men Dayan – nå en pensjonert diplomat – tar lett på dette.

“Vi (israelere) er det beste PR-firmaet (for BDS-bevegelsen). Jeg sier ikke at det ikke er problemer med delegitimeringen av Israel. Selvfølgelig er det det. Men til en viss grad er dette overdrevet,” sa han.

Utdraget fra intervjuet med Dayan er klart nok. For å opprettholde gode forbindelser med demokratene og progressive jøder, har han gitt opp Israels interesser – og det moralske ansvaret – som er å kjempe mot boikott-bevegelsen som forsøker å underminere USAs støtte til Israel, å fornekte borgerrettighetene til amerikanske jøder til åpent å støtte Israel, og til å delegitimere det jødiske folks rett til nasjonal selvbestemmelse. Og nå, argumenterer han, burde israelere stole på ham og Sa’ar til å bedre Israels forbindelser med Biden-administrasjonen, fordi takket være hans innsats i New York har de, i motsetning til Netanyahu, varme bånd til demokratene og progressive jøder.

Da Bitars utnevnelse ble kjent, spurte Fred Fleitz – tidligere talsmann for Det nasjonale sikkerhetsråd under Trump og seniortjenestemann i CIA – vantro og retorisk om Biden og Jake Sullivan, nasjonal sikkerhetsrådgiver, godkjente utnevnelsen, eller om de *“ikke var klar over hva som foregår under deres administrasjon”*.

Åpenbart var Bitar ikke blitt utnevnt til tross for sin åpne støtte til ødeleggelsen av Israel, men nettopp fordi man visste om den.

Den sterke fiendtlige innstilling i Biden-administrasjonen gjør det klart at i motsetning til hva media skriver, så vil valgene i mars være en viktig ideologisk hendelse. De vil avgjøre om Israel står opp for sionismen eller omfavner post-sionismen, om Israel vil kjempe for sin suverenitet og dets interesser, eller gi opp begge deler i bytte mot gode relasjoner med Israel-haterne.

Kilde: <https://tinyurl.com/3hy48paw>

Gerard Filitti er seniormedarbeider ved The Lawfare Project som er en frivillig juridisk tankesmie i New York

Den internasjonale straffedomstolen ødelegger den israelsk-palestinske fredsprosessen

Gerard Filitti

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Den internasjonale straffedomstolen, ICC, fattet nylig en beslutning hvor de gir seg selv jurisdiksjon over den såkalte “situasjonen i Palestina.”[1] Dette høyst irregulære vedtaket utgjør et politisk dekret fra en rettsinstans som fullstendig unnlater å ta opp de meget reelle og betydelige hindringer for domstolens utøvelse av jurisdiksjon som har blitt påpekt av en rekke regjeringer og internasjonale juridiske tankesmier.

I praksis innebærer vedtaket at ICCs hovedanklager kan etterforske påståtte forbrytelser som er identifisert av en stat som ikke eksisterer (Palestina) og som er rettet mot en stat som har valgt ikke å være tilsluttet ICC (Israel). Det er uunngåelig at ICC vil måtte betale en pris for sin mangel på logikk ettersom det endelige resultat av dens beslutning sannsynligvis vil være at den israelsk-palestinske fredsprosessen avgår ved døden.

Det essensielle ved en internasjonal traktat er at den er en kontrakt mellom de statene som er enige om å inngå den – og som deretter ved ratifikasjon innarbeider dens forpliktende bestemmelser i sitt eget nasjonale lovverk. Israel har ikke undertegnet Roma-vedtektene som opprettet ICC. Israel er derfor ikke part til den kontrakten. Ettersom det ikke eksisterer noen “palestinsk stat,” har ikke “Palestina” rettmessig evne til å undertegne denne traktaten og å være en part til denne kontrakten.[2] Til tross for disse udiskutable fakta besluttet ICC å ignorere århundrer med juridisk analyse og argumentasjon og plasserer seg selv i en stilling som ligger fullstendig utenfor sitt kontraktbaserte mandat.

I realiteten sier ICC at Oslo-avtalene ikke har betydning

På den ene siden underlegger ICC to parter under en kontrakt de ikke har inngått (og ikke kan være bundet av). På den annen side ser de fullstendig bort fra de kontraktene Israel og Den palestinske frigjøringsorganisasjonen, PLO, faktisk inngikk – Oslo-avtalene. Oslo-avtalene dannet det rettslige og politiske rammeverket for den palestinske enheten (Den palestinske selvstyremyndigheten) som ble utstyrt med den begrensede fullmakten og jurisdiksjonen som var nødvendig for selvstyret for de palestinske innbyggerne innenfor avtalte områder, – generelt sagt Gazastripen og deler av Vestbredden (nærmere kjent som Judea og Samaria).

Den palestinske selvstyremyndighetens jurisdiksjon var begrenset og den utelukket spesifikt *“spørsmål som vil bli fremforhandlet i forhandlingene om permanent status: Jerusalem, bosettinger, spesifikke militære posisjoner, palestinske flyktninger, grenser, utenriksforbindelser og israelere.”* Disse unntakene – som det var enighet om mellom palestinerne og israelerne – er helt sentrale i forhold til ICC som skal fungere på grunnlag av kriminallovgivning som er delegert til den av en statspart. Selv om “Palestina” hadde vært en statspart til ICC, ville den ikke ha vært i stand til å delegere jurisdiksjon fordi den ikke har noen jurisdiksjon når det gjelder de nevnte punktene fra Oslo-avtalene. Ved å tilta seg selv jurisdiksjon som den ikke på noen måte kan ha, handler ICC direkte i strid med sine egne vedtekter og utvider sitt mandat.

Og hva som er enda mer bekymringsfullt: Ved å ignorere de begrensningene på den jurisdiksjonelle kompetansen som uttrykkelig er avtalt mellom palestinerne og israelerne, ignorerer ICC de rettmessig fremforhandlede og nøyte formulerte bestemmelsene i Oslo-avtalene. I realiteten sier ICC at Oslo-avtalene ikke har betydning. Ved å gjøre det, gjør de ikke bare en eksisterende kontrakt ugyldig på en upassende måte, men de forkaster også en avtale om å normalisere relasjoner i en del av verden som streber etter fred.

Hva ICC har gjort er å slå i hjel den israelsk-palestinske fredsprosessen. Hvilket incentiv er der for å forhandle om en permanent løsning på en gammel konflikt når en hvilket som helst enighet partene kommer frem til vil bli ignorert av en utenforstående og fullstendig irrelevant politisk instans som er forkledd som en domstol?

Hvordan kan israelere og palestinere komme frem til en bindende avtale i forhandlinger om en permanent status når en transnasjonal instans som ICC simpelt hen kan beslutte at enhver inngått avtale kan forkastes av ICC og

derfor ikke er bindende? Hvorfor skulle USA, EU, Norge og Russland – som alle kontrasignerte Oslo-avtalene – fortsette å arbeide for fred når deres innsats blir gjort irrelevant av et grandios vedtak fra en instans som går ut over sitt mandat og forkaster grunnleggende bestemmelser i inngåtte internasjonale traktater?

Oslo-avtalene reflekterer en enighet mellom Israel og PLO om å gjennomføre politiske forhandlinger om innhold og vilkår som må være til stede for å inngå avtale om permanent status, inkludert spørsmål vedrørende bosettinger og grenser. Ved å overse Oslo-avtalene viser ICC seg ute av stand til å akseptere normgivende internasjonale avtaler om fred basert på felles verdier.

ICCs tramp i salaten til den israelsk-palestinske fredsprosessens politiske spørsmål utgjør mer enn et forræderi mot grunnleggende rettsstatlige prinsipper. Det er mer enn et dødsstøt mot fredsprosessen. ICCs vedtak er begynnelsen på slutten for ICC selv fordi det ikke finnes noe motiv for noen som helst stat til å samarbeide med en slik påstått rettsinstans som etter å ha blitt opprettet gjennom en internasjonal traktat, selv nekter å overholde internasjonale traktater.

Noter:

[1] https://www.icc-cpi.int/CourtRecords/CR2021_01165.PDF

[2] <https://tinyurl.com/fyv7y8xj>

Kilde: <https://tinyurl.com/33sedc8z>

Bassam Tawil er en muslimsk araber som bor i Midtøsten.

Palestinerne: EU skaper seier for Hamas

Bassam Tawil

Oversatt for SMA av Simon Per Antonsen

Under påtrykk fra EU, fastsatte presidenten for De palestinske selvstyremyndighetene, Mahmoud Abbas, i januar datoen for det første valget på 15 år.[1,2] EU var raskt ute med å ønske velkommen vedtaket til Abbas om valg til Det palestinske lovgivende råd, PLOs nasjonalråd og presidentembetet.

“Dette er en utvikling som ønskes velkommen fordi ansvarlige demokratiske institusjoner er en nøkkel til palestinsk selvbestemmelse og statsbygging,” sa en talsmann for EU i Brussel.[3] *“EU har de siste årene konsekvent støttet og finansiert arbeidet til Den sentrale valgkommisjonen i den hensikt å forberede gjennomføringen av frie, rettferdige og inkluderende valg for alle palestinere.”*

EU oppfordret også israelske myndigheter om å *“legge til rette for gjennomføringen av valg over hele det palestinske området.”* I sin uttalelse rettet ikke EU en tilsvarende appell til Hamas eller organisasjonen Islamsk Jihad.

Det er viktig å merke seg at Israel ikke tidligere hindret palestinerne i å holde valg på president eller til parlamentet, hverken i 1996, 2005 eller i 2006. Israel tillot arabiske innbyggere i Jerusalem som har israelske identitetskort, både å stemme og å stille som kandidater i tidligere palestinske valg.

Israel hindret ikke engang arabiske innbyggere i Jerusalem i å stille til valg i parlamentsvalget i 2006 som kandidater for Hamas, – den islamistiske bevegelsen som ikke anerkjenner Israels rett til å eksistere, og som søker å erstatte Israel med en islamsk stat.

De som nå presser palestinerne til å holde enda et "fritt og rettferdig" valg burde kontrollere synet. EU og andre internasjonale parter som tillater Hamas å delta uten vilkår i valget, legger til rette for terroristgruppens neste maktovertakelse. På bildet: En kvinne i Abu Dis, nær Jerusalem, ser igjennom forseglede dokumentkasser, mens en observatør fra EU ser på under forberedelsene til det siste valget til Det palestinske lovgivende råd den 34. januar 2006. (Foto: Uriel Sinai/Getty Images)

Det er også verd å merke seg at EU og resten av det internasjonale samfunn ikke satte noe vilkår for Hamas forut for valget i 2006 som resulterte i en overveldende seier for Hamas.

I 1996 boikottet Hamas det første parlamentsvalget idet de hevdet at valget ble holdt som en del av Oslo-avtalene som var undertegnet mellom PLO og Israel. Hamas anerkjenner ikke Oslo-avtalene og er kraftig imot enhver prosess med Israel. I 2006 endret imidlertid Hamas mening og besluttet å delta i parlamentsvalget til tross for at de fortsatt avviste Oslo-avtalene og Israels rett til å eksistere. Hva angikk Hamas, så tenkte man at hvorfor ikke benytte anledningen og delta i valget så lenge ingen beskylder deg for hykleri eller stiller betingelser for din deltakelse?

På samme måte som valget i 1996 ble også valget i 2006 holdt i overensstemmelse med Oslo-avtalene – de samme avtalene som Hamas fortsatt avviser og kaller dem "en politisk katastrofe" og en "nasjonal forbrytelse." [4] Hamas skiftet

“Det er også verd å merke seg at EU og resten av det internasjonale samfunn ikke satte noe vilkår for Hamas forut for valget i 2006 som resulterte i en overveldende seier for Hamas.”

mening om boikott først og fremst fordi de var overbevist om at de ville vinne valget. De deltok under slagordet “Islam er løsningen” og lovet å få slutt på korrupsjonen og gi palestinerne en god ledelse.[5] Hamas-listen ved valget, “Endring og reform-blokken,” lovet også velgerne at de ville iverksette “væpna kamp” mot Israel.

Hamas sier nå at de har til hensikt å delta i valget til Det palestinske lovgivende råd som skal finne sted 22. mai. Det politiske programmet til Hamas vil tilsvare det de brukte under valget i 2006 for å tiltrekke seg palestinske stemmer. EU forbød den militære delen av Hamas i 2001 og, under påtrykk fra USA, inkluderte EU Hamas på listen over terroristorganisasjoner i 2003. Dette betyr at da Hamas deltok i valget i 2006, noe som også var tilskyndet av EU, sto denne islamistiske bevegelsen fremdeles på EUs liste over terroristorganisasjoner. EU gjorde imidlertid ikke noe forsøk på å hindre denne organisasjonen fra å delta i det valget.

Det samme EU som nå ber Israel om å “legge til rette” for det kommende valget, synes ikke å ha noe imot Hamas sin deltakelse. I stedet for å oppfordre Israel til å “legge til rette” for valgprosessen ville det ha vært til større hjelp om EU utfordret Hamas for dets hykleri.

Etter at Hamas vant valget i 2006 reagerte EU med å bryte kontakten og avslutte bistanden til det Hamas-ledete styret. EU, sammen med andre medlemmer av Midtøsten-kvartetten (USA, Russland og FN) satte vilkår for å anerkjenne den palestinske myndigheten først *etter* at Hamas vant valget. Medlemmene av Kvartetten burde ha satt vilkårene *før* og ikke *etter* valget. De hadde enhver rett til å gjøre det. Det Hamas-ledete styret forventet av det internasjonale samfunn at de skulle fortsette å gi finansiell støtte til palestinerne. Det er som når du søker en bank om lån. Banken har da rett til å stille vilkår for å innvilge lånet. Dersom du oppfyller vilkårene, får du lånet. Dersom du forteller banken at du ikke godtar vilkårene, kan du glemme lånet.

EU er nødt til å fortelle Hamas: Dersom dere ønsker å delta i valget, er dere nødt til å godta de vilkårene for å anerkjenne et palestinsk styre som ble fremsatt av Kvartetten i 2010. Det gjelder opphør av voldelighet, anerkjennelse av Israels rett til å eksistere og en forpliktelse til å godta alle avtalene som er inngått mellom palestinerne og Israel.[6]

EU og andre internasjonale parter, inkludert FN, begår en fatal feil ved å unnlate å sette vilkår for Hamas sin deltakelse i valget. Hvordan vil det internasjonale samfunn reagere dersom Hamas også denne gangen vinner parlamentsvalget og overtar det nye palestinske styret?

Det Hamas-ledete styret som ble opprettet etter valget i 2006 ble boikottet av EU og det meste av det internasjonale samfunn. Hvorfor? Fordi Hamas i deres øyne er en terrororganisasjon. Men hvis det er tilfelle, hvorfor protesterte ikke EU og andre vestlige land mot at Hamas sin deltakelse *før* valget? Ble Hamas en terrororganisasjon først etter at de vant valget? EU og andre internasjonale parter trykket på palestinerne for å få holdt et fritt og rettferdig valg – et valg hvor Hamas fikk lov til å delta – og de våknet en morgen til oppdagelsen av at terrororganisasjonen Hamas hadde vunnet flertallet av seter i Det palestinske lovgivende råd.

De som nå skyver på palestinerne for å få holdt et nytt “fritt og rettferdig” valg, burde undersøke sine blindsektorer. De er forblindet overfor det faktum et det er en stor sannsynlighet for at Hamas vil triumfere etter parlamentsvalget. I virkeligheten hjelper de Hamas til å nå sitt mål om å vinne valget.

EU og andre internasjonale parter vet svært godt at Hamas vil stille til det kommende valget og igjen love palestinerne å fortsette sin “væpna kamp” mot Israel. De hører svært godt at Hamas sier at deres mål er å “frigjøre Palestina fra elven til havet.” Det synes som om målet til Hamas – å fullføre det Hitler startet med å utslette jødene – er akkurat hva EU og det internasjonale samfunn i hemmelighet eller ubevisst ønsker.[7]

De som tillater Hamas å stille til valg uten vilkår, legger til rette for terroristgruppens neste seier og dens sikre vei til makten. De sender også et budskap til palestinerne om at det internasjonale samfunn ikke har noe problem med at en terroristorganisasjon deltar i en valgprosess selv om denne organisasjonen åpent krever utslettelse av Israel. Dette budskapet kan bare ytterligere oppmuntre den ekstremistiske leiren blant palestinerne og sabotere fremtiden for enhver fredsprosess mellom Israel og palestinerne.

Noter:

Kilde: <https://www.gatestoneinstitute.org/17055/eu-hamas-elections>

- [1] <https://tinyurl.com/jdsfx8th>
- [2] <https://english.wafa.ps/Pages/Details/122864>
- [3] <https://tinyurl.com/2amy7sv7>
- [4] <https://tinyurl.com/6ph9dfv6>
- [5] <https://islah.ps/new2/?news=128>
- [6] <https://www.iss.europa.eu/content/engaging-hamas-rethinking-quartet-principles>
- [7] <http://www.hamascharter.com/assets/hamas-covenant-1988-source.pdf>

www.israelsvenner.no

Caroline Glick (født 1969) er en amerikanskfødt israelsk konservativ spaltist, journalist og forfatter. Hun skriver for Israel Hayom, Breitbart News, The Jerusalem Post og Maariv.

Kong Abdullah av Jordan er irrelevant

Caroline Glick

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Den siste tidens flyktige, men likevel eksistensielle diplomatiske krise med Jordan reflekterer hvordan forholdet mellom Jerusalem og Amman har endret seg i Abraham-avtalenes tidsalder.

Ifølge medieoppslag i Israel og USA den 11. mars, befant Israels forhold til Jordan seg på kanten av stupet. Men så gikk det 5-10 minutter, og alt falt tilbake til det normale.

Denne flyktige, men likevel eksistensielle krisen i forholdet med det hasjemittiske kongedømmet Jordan, forsvant uten å sette spor etter seg. Men før vi lar det gå i glemmeboken er det viktig å betrakte det som skjedde noe mer i dybden. Å gjøre det vil hjelpe oss å forstå essensen i Israels forhold til Jordan i tiden for Abraham-avtalene som nesten avsluttet den arabisk-israelske konflikten.

Det var to hendelser som skapte denne krisen. Onsdag den 10. mars skulle den jordanske kronprins Hussein besøke Tempelhøyden i Jerusalem. Arrangementene for besøket, inkludert de detaljene som hadde med Husseins sikkerhet å gjøre, ble omhyggelig drøftet og omforent på forhånd av israelske og jordanske tjenestemenn. Men som det ble klart da Hussein og hans følge ankom grensepasseringen ved Allenby-broen for å kjøre inn i Israel, besluttet jordanerne å ignorere det som var avtalt. Hussein ble ledsaget av personlig sikkerhetsstyrke som var mye større og mye bedre væpnet enn noe av det Israel hadde gått med på.

Israelske tjenestemenn ved Allenby-broen anmodet da på en rimelig måte kronprinsen om, i henhold til avtalen, å redusere størrelsen på hans sikkerhetsopplegg. I stedet for å respektere Israels standpunkt, dro Hussein tvert hjem igjen. Hans far, kong Abdullah II, hevdes å ha blitt rasende da han hørte at Israel nektet å tillate sønnen å behandle deres tjenestemenn og avtalen de hadde inngått med forakt.

Dagen etter brukte Abdullah statsminister Benjamin Netanyahus planlagte flyreise til Abu Dhabi til å ta revansj. Netanyahu hadde planlagt å fly til Amman torsdag morgen og der gå om bord i det private flyet som Emiratenes leder, kronprins Mohamed bin Zayed sendte dit for å bringe ham til Abu Dhabi. Jordanerne forsinket godkjenningen av Netanyahus reiseplan i flere timer og tvang derved statsministeren til å avlyse sin reise.

Netanyahu-hatende journalister i israelske medier, sammen med Netanyahus politiske rival, forsvarsminister Benny Gantz, var raske til å utnytte kanselleringen av reisen og ubehagelighetene på Allenby-broen til å proklamere at Netanyahu, ved sin respektløse behandling av jordanerne hadde greid å undergrave og sette i fare fredsavtalene både med Jordan og De forente arabiske emirater.

Til stor skuffelse for den skravlende klasse og Netanyahus politiske rivaler, holdt Netanyahu en pressekonferanse senere den torsdagen hvor han opplyste at mens det var riktig at han ble tvunget til å utsette reisen på grunn av Jordans somling, ville han reise til Emiratene i nær fremtid. Og forresten, la han til, planlegger Emiratene å investere 10 milliarder dollar i den israelske økonomien.

Da mediene beskyldte Netanyahu for å lyve, opplyste også Emiratene om investeringsfondet på 10 milliarder dollar. Og tirsdag 16. mars kunne avisen Israel Hayom opplyse at de to landene arbeider med å finne en ny dato for besøket, forut for valget.

Mediene ble nå hysteriske og insisterte på at Netanyahu løy. Journalister kontaktet Emiratene og spurte om hvorfor de blandet seg inn i valget, og hvorvidt opplysningen om investeringen på 10 milliarder dollar var seriøst ment. Talsmenn for Emiratene nektet forbauset at de blandet seg inn i valget og sa at freden selvfølgelig er mellom landene og nasjonene og ikke bare mellom lederne, og at avtalen om investeringsfondet ligger på bordet, men er ikke inngått enda.

Kong Abdullah II av Jordan (Foto: Getty Images/Sean Gallup)

Aha, skrek kommentatorene: Netanyahu løy og freden er i fare.

De anti-Netanyahu orienterte kommentatorenes store “seier,” har tilsynelatende vært å forsinke Netanyahus reise til etter valget. Men til tross for deres anstrengelser for å undergrave fredsavtalen, så er det uvesentlig om Netanyahu reiser før eller etter valget og hvorvidt investeringsavtalen undertegnes før eller etter at valglokalerne stenger. De økonomiske og strategiske båndene mellom Israel og partnerne under Abraham-avtalen, så vel som Saudi Arabia, utvider seg raskere enn noen kunne ha forestilt seg. Og de stadig sterkere økonomiske båndene er i ferd med å resultere i Israels fulle og sannsynligvis ugjenkallelige integrering i regionen på en måte som vil endre Midtøsten.

Dette bringer oss tilbake til kong Abdullah og hans beslutning om å hindre Netanyahus tur til Abu Dhabi. Dersom Netanyahus braksuksess med regionalt diplomati forårsaker ideologisk og politisk angst hos Israels rabiat politiske og ideologiske medier, utgjør den en strategisk utfordring for Jordan og er en kilde til eksistensiell frykt hos det hasjemittiske regimet.

Det hasjemittiske kongehuset i Jordan er en levning etter Storbritannias koloniregime i denne regionen for et århundre siden. Hasjemittene er en liten minoritet innenfor Jordans befolkning. Og det landet de kontrollerer er fattig og mangler ressurser. En hovedfaktor bak det det hasjemittiske regimets vedvarende eksistens er Israel. Jordan ligger mellom Israel og Irak

og grenser mot Israel og Syria. Lokaliseringen av landet har lenge gjort det til en bufferstat, og dets (relativt) moderate stilling har hatt en avdempende virkning på irakisk og syrisk aggresjon mot Israel. Som følge av dette har israelere – og særlig israelske militære ledere – lenge betraktet det hasjemittiske kongedømmet som uunnværlig.

Slik forholdet er i dag, har trusselen om krig mellom Irak eller Syria (eller begge) og Israel aldri vært lavere. Både Irak og Syria er mislykkede stater i en fremskreden tilstand av oppløsning. Derfor har Jordans betydning som bufferstat aldri vært lavere enn nå.

Slik fungerte også Jordan som en bro mellom Israel og gulfstatene som Jordan fikk finansiell støtte fra og hvor jordanske arbeidere fant sitt utkomme. Men det er nesten et tiår siden Jordan er bedt om å yte slike tjenester.

Obama-administrasjonens beslutning om å gjeninnrette strukturen i USAs allianser i Midtøsten mot Iran, og dermed bort fra Amerikas tradisjonelle arabiske allierte, skremte Emiratene, Egypt og Saudi Arabia tilstrekkelig til å overbevise dem om å utvikle bånd til Israel på forsvarsområdet. Straks det skjedde ble Jordan, som hadde nære bånd til Obama-administrasjonen, mer til bryderi enn til brobygger.

Jordans omdannelse til irrelevans ble åpenbar den 11. mars 2021. Ved å forpurre Netanyahus reise til De forente arabiske emirater, viste Abdullah at han så langt fra å utgjøre en bro, er et hinder for gulfstatenes forbindelse til Israel. Slik var det også med Netanyahus opplysning – som Emiratene gjentok – om at Emiratene har til hensikt å investere 10 milliarder dollar i Israel. Saken viste at Abdullahs evne til å utgjøre en bro eller et hinder for disse forbindelsene er en illusjon. Ingen bryr seg om hva Jordan foretar seg.

Dette bringer oss over til palestinerne. Ved siden av PLO og dens palestinske selvstyremyndighet har den fremste forkjemperen for et palestinsk veto mot

“Det hasjemittiske kongehuset i Jordan er en levning etter Storbritannias koloniregime i denne regionen for et århundre siden. Hasjemittene er en liten minoritet innenfor Jordans befolkning.”

arabisk-israelsk fred vært kong Abdullah. Mens Egypts president Abdel-Fattah el-Sissi ønsket Abraham-avtalene velkommen, sluttet Abdullah seg til den palestinske lederen Mahmoud Abbas når det gjaldt å fordømme dem. Slik var det også da Emiratene og Bahrain sendte sine ambassadører til Det hvite hus for å feire da tidligere president Donald Trump presenterte sin fredsplan som inkluderte israelsk suverenitet over deler av Judea og Samaria. Abdullah fordømte planen.

Mens Israel gikk videre med sin plan om å erklære suverenitet over deler av Judea og Samaria i overensstemmelse med Trump-planen, gjorde Abdullah det kjent at et slikt israelsk-amerikansk trekk ville få ham til å si opp Jordans fredsavtale med Israel.

En av de regionale utviklingene som holder Abdullah våken om natten er den ennå uoffisielle alliansen mellom Israel og Saudi Arabia. Abdullah lever i frykt for at Israel i bytte mot en offisiell normalisering av båndene til Saudi Arabia, på Jordans bekostning vil tildele saudiene en offisiell stilling som forvaltere av moskéene på Tempelhøyden. For sin egen del har den nåværende vaktmesteren ved moskéene på Tempelhøyden, Jordan, torpedert hvert eneste israelsk forsøk på å stabilisere situasjonen på dette hellige sted.

Kronprins Husseins planlagte besøk var først og fremst rettet mot å demonstrere jordansk kontroll over stedet. Håpet var tilsynelatende at ved å fremstille seg som “eier” av det hellige stedet, ville Hussein skade det israelsk-saudiske forholdet. Marokko var også inne i vurderingen. Det er Rabat som innehar Den arabiske ligas portefølje vedrørende Jerusalem, og som medlem av Abraham-avtalene er også Rabat interessert i å svekke Jordans stilling ved Al-Aqsa-moskéen.

Jordans effektive irrelevans i Midtøsten i tiden etter den arabisk-israelske konflikten hvor de som er tilsluttet eller som støtter Abraham-avtalen dominerer det økonomiske og strategiske landskapet, gir Jordan valget mellom to muligheter:

Jordan kan fortsette slik det har gjort de siste tiårene. Det kan fortsette med å nekte å normalisere sitt forhold til Israel og insistere på at all normalisering må forutsette israelsk overgivelse av Judea og Samaria, samt det nordlige, østlige og sørlige Jerusalem – inkludert Tempelhøyden. Dersom det skjer, vil Jordan fortsette å stå på sidelinjen – i knusende fattigdom – mens Israel og arabiske stater galopperer frem mot en enestående velstand og felles utvikling.

For å gi et inntrykk av Jordans kostnader ved å opprettholde en slik positur, så er hele Jordans årlige statsbudsjett bare på 11 milliarder dollar, mens Emiratene har til hensikt å investere 10 milliarder dollar i Israel. Med et misforhold mellom statsgjeld og brutto nasjonalprodukt på mer enn 100 % og en økning siste år blant jordanere som lever i fattigdom på 38 %, er den økonomiske dimensjonen ved kongens valg svimlende.

På den annen side vil fortsatt jordansk avvising og sabotasje bidra til å opprettholde kongedømmets stilling som en yndling for Europa, USAs politiske venstreside og tilsvarende israelske medier.

Abdullahs annen mulighet er å slå følge med den egyptiske president el-Sissi og bli et tilsluttet medlem av Abraham-avtalene. Han kan blant annet slutte seg til en større utvidelse av industrielle parker på begge sider av Jordan-elven i tråd med Trumps visjon om økonomisk fred. Et slikt trekk ville på kort sikt skape hundretusener av arbeidsplasser for jordanere, palestinere og israelere, og trekke til seg milliarder av dollar i utenlandske investeringer til alle parter.

Når det gjelder palestinerne, kan Abdullah fortsette blindt å støtte PLO og følge dem hele veien ned i avgrunnen. Han kan redusere sin støtte til PLO til tomt snakk, slik el-Sissi har gjort, eller han kan følge i sin bestefar, kong Abdullah I sine fotspor og erklære at Jordan med sitt store palestinske folkeflertall er Palestina og at han er palestinernes suverene overhode.

Ved å velge den første muligheten vil Abdullah sikre Jordans økonomiske fiasko og strategiske irrelevans. Ved å velge den annen eller tredje mulighet vil han redde Jordans økonomi. Dersom Abdullah velger den tredje muligheten vil han redde Jordans økonomi og gjenopprette landets strategiske viktighet og nasjonale vitalitet.

Gitt Abdullahs fiendtlige og irriterende atferd nylig, er det ingen grunn til å være optimistisk omkring muligheten for at han tar initiativet til å redde Jordans økonomi og bli en relevant og produktiv strategisk partner. Men i lys av hans manglende evne til å skade Israel på noen som helst virkningsfull måte, har Israel liten grunn til å være bekymret over den veien han velger å gå.

Kilde: <https://www.israelhayom.com/2021/03/19/abdullah-the-irrelevant-of-jordan/>

Pinhas Inbari er en erfaren korrespondent for arabiske spørsmål og har tidligere levert stoff til Israel Radio og avisen Al Hamishmar. For tiden arbeider han som analytiker for Jerusalem Center for Public Affairs.

Den langvarige striden mellom de “innfødte” palestinerne og outsiderne fra Tunis

Pinhas Inbari

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Spenningen mellom støttespillerne til Mohammad Dahlan og Mahmoud Abbas sine lojalister har økt på Vestbredden. I Ramallah kom sikkerhetsstyrker fra PA inn i flyktningeleiren al-Am'ari, nær sentrum av byen, for å arrestere støttespillere av Dahlan og forebygge muligheten for en bevæpnet overtagelse av Ramallah. I flyktningeleiren Balata i Nablus ble en av Dahlans viktige ledere drept 31. oktober 2020.

Spenningen har nådd et eksplosivt nivå på grunn av fredsavtalen mellom Israel og gulfstatene og informasjon om at Dahlan har forbindelser med Emiratene.

I den østlige delen av Jerusalem ble tilhengere av Dahlan drevet ut av rekkene til det “offisielle” Fatah, men de laget sin egen organisasjon. Mens Ramallah mobiliserer voldelige elementer fra underverdenen, har Dahlans folk samlet seg omkring tidligere personell fra Orient House, som representerte det “interne” palestinske lederskapet mot “eksterne” Fatah-ledere fra Tunis som kom etter Osloforhandlingene.

Det er en misforståelse å se kampen om palestineres lederskap bare som en strid mellom ulike personligheter. Eksemplet med Øst-Jerusalem illustrerer at den virkelige kampen er mellom de lokale palestinerne og det “eksterne” tunisiske lederskapet som ble påtvunget dem under Oslo-forhandlingene.

Israel ville aldri ha stengt Orient House i Jerusalem i 2001, som fungerte som PLOs Jerusalemkontor under Faisal Husseini fra Jerusalem, var det ikke for handlingene til PLOs hovedkvarter i Ramallah. Under Arafat hadde PA

Det var en gang: Mahmoud Abbas (midten) med Hamas' Ismail Haniyeh (venstre) og Mohammed Dahlan (høyre) (Quds News, Facebook 2015)

allerede opphevet myndigheten til Orient House, redusert dets betydning, klippet ned Husseinis handlefrihet og budsjett. Israel var bare den offisielle nedstengeren av virksomheten. Faisal døde i Kuwait i mai 2001, og Israel lukket dørene til Orient House i august 2001.

I dag forsøker man å gjenopprette Orient House, og det blir nå organisert for å utgjøre en opposisjon mot lederskapet i Ramallah.

Striden mot Dahlan kom også til syne som et viktig tema i de nylige, tilsynelatende forsoningssamtalene mellom Fatah og Hamas i Tyrkia. Fatah ba Hamas om å samarbeide mot Dahlan, og Hamas nektet!

Det er mange grunner til Hamas sitt avslag, men av de kritiske grunnene er at Hamas også føler seg “innenfor” og ikke “utenfor”. I Ramallah-området, eksempelvis, er den store Barghouti-familien snarere villig til å samarbeide med Hamas enn med Muquata'a, kontorene til PA. Det faktum at Marwan Barghouti, symbolet på det indre lederskapet, fremdeles sitter i fengsel og at det tunisiske lederskapet ikke har løftet en finger for ham, sier i grunnen alt.

Kilde: <https://tinyurl.com/8chdpkn9>

Raymond Ibrahim er medarbeider ved
David Horowitz Freedom Center

Islams tre krav på Jerusalem er bygget på mytologi, selvfølelse og voldelig erobring.

Raymond Ibrahim

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

En islamsk predikant som en gang var på det offisielle fjernsynet til de palestinske selvstyremyndighetene, PA, kom med alle de vanlige og sinte bemerkningene som muslimene ofte kommer med når det gjelder Israels rett til å eksistere, særlig når det dreier seg om kravet på Jerusalem.[1] Selv om hans bemerkninger overfor vestlige lyttere sier at “med rette” og utfra universell rettferdighet så tilhører Jerusalem muslimene, så er uttalelsene fulle av referanser til religion og historie – og ingen av disse er i på linje med vestlige oppfatninger om universelle rettigheter og rettferdighet – som bare muslimer kan forstå.

Det vises klart i den geistliges fyndige påstand om at Jerusalem “*er en religiøs rettighet, sharia, og en historisk rett for muslimene, og ingen andre enn dem*”.

Hvorfor er Jerusalem en “religiøs rettighet” for muslimene? Fordi islamsk tradisjon hevder at en natt i år 610 besøkte Muhammed byen og ba der, mirakuløst ridende på en overnaturlig hestelignende skapning (al-Buraq).

Hvorfor er Jerusalem en “sharia” – eller juridisk – rettighet for muslimene? Fordi ifølge alle fortolkninger av islamsk lov, eller sharia, så vil et landområde som har blitt “åpnet” for islams lys, for alltid tilhøre islams hus eller Dar al-Islam.

Dette leder til den tredje “rettigheten” – at Jerusalem er en “*historisk rettighet for muslimene og ingen andre enn dem*”. I året 637 “åpnet” arabiske krigere Jerusalem, det vil si de erobret byen militært, noe som er en ofte glemt historie som i særlig grad kaster lys over muslimske krav på Jerusalem.

Etter å ha jaget omkring i Østromerrikets syriske territorier i årevis, mønstret keiser Heraklius en massiv hær som kjempet mot muslimene ved Yarmuk-elven i august 636.[2] Muslimene beseiret den kristne hæren, og i november var de ved den hellige byen og beleiret den. Den bevarte prekenen til patriarken Sofronius som holdt seg i skjul, har fanget noen av disse øyeblikkene:

“Hvorfor angriper sarasenernes tropper oss? Hvorfor har det vært så mye ødeleggelse og plyndring? Hvorfor utgytes stadig menneskenes blod? Hvorfor spiser himmelens fugler på menneskenes døde kropp? Hvorfor har kirkene blitt revet ned? Hvorfor er korset blitt spottet? Hvorfor er Kristus spottet av hedenske munn? De hevngjerrige og gudehatende sarasenerne, denne vederstyggelige ødeleggelse som profetene klart fortalte oss om, oversvømte stedene som er forbudt for dem, plyndret byer, ødela åkrer, brente ned landsbyer, satte fyr på hellige kirker, ødela de hellige klostrene, og gikk imot de bysantinske hærene som var samlet mot dem, og under kampene viser de fram krigstroeene og legger seier til seier.”

Det er verdt å legge merke til at de fleste av beskrivelsene av de invaderende styrkene som er skrevet av samtidige kristne, fremstiller dem på samme måte som Sofronius, – ikke som menn, ikke en gang som menn som ikke inngår kompromiss, menn som har en hellig misjon, slik senere muslimske kilder hevder, men som gudløse ville mennesker som er kommet for å ødelegge alt som er hellig.

Maximus bekjenneren (født 580) som skrev omtrent på tiden for Yarmuk, beskrev erobrerne som *“ville og utemmede udyr, hvor bare formen er menneskelig, som kom for å ødelegge et sivilisert styre”*. I samsvar med muslimenes hang til å skjende kirker og *“trampe på, gjøre narr av, antenne, og ødelegge”* ethvert kors, ikon, og innviet brød som de fant, beskrev Anastasius av Sinai (født 630) dem som *“kanskje verre enn demoner”*.

“Når alt kommer til alt tilkommer denne “retten” muslimene og “ingen andre enn dem”. Deres lov (sharia) tillater dem å “okkupere” hva som helst de kan ta fra de foraktelige vantro og behandle dem med “arroganse og tyranni.”

Men etter flere måneder med innestenging og svekket av sult og sykdom, kapitulerte Jerusalem våren 637. Erobringen av Den hellige by førte til at kalifen Omar fra Medina besøkte den. Der så han Den hellige gravs kirke, en stor bygning bygget av Konstantin (331) over stedet hvor Kristus ble korsfestet og gravlagt. Da han kom inn i kristendommens helligste sted, kledt i *“skitne klær av kamelhår og viste et djevelsk utseende”*, for å sitere en kronikør – nemlig Sofronius som så på og bittert bemerket, *“Dette er virkelig den vederstyggelige ødeleggelsen som profeten Daniel snakket om mens han stod på det hellige stedet.”* (Vi kan ikke klandre ham for hans teksttolkning siden den greske Septuagintas ord ofte som ble oversatt med “ødeleggelse”, mer bokstavelig betyr “ørken”, og derfor lenge ble oppfattet som en henvisning til araberne.)

Kort sagt – hele det muslimske kravet på Jerusalem hviler på disse tre elementene:

En religiøs – eller som Vesten ville sagt – mytisk – historie om Muhammad som kom til byen ridende på en overnaturlig hest.

En muslimsk herrefolkslov – antitesen til en universell lov, nemlig sharia – som naturlig nok alltid støtter muslimene mot de vantro.

En brutal, blodig og historisk militær erobring.

Dette er tema som stadig gjentas av muslimene. I TV-programmet nevnt innledningsvis, la den geistlige til at selv om jødene oppfører seg slik, *“har de ingen rett til å være arrogante, tyranniske, og ikke til en okkupasjon”*. Legg merke til at hans klage ikke betyr at “arroganse, tyranni og okkupasjon” *alltid er dårlig*, men snarere at jødene *“ikke har noen rett”* til å oppføre seg slik. Når alt kommer til alt tilkommer denne “retten” muslimene og “ingen andre enn dem”. Deres lov (sharia) tillater dem å “okkupere” hva som helst de kan ta fra de foraktelige vantro og behandle dem med “arroganse og tyranni”.

Den muslimske predikanten avsluttet med å si at muslimer igjen kommer til ta Jerusalem, *“om ikke fredelig, så med makt”*, og bønnfalt *“Allah om å drive ut jødene”*. Uansett hvor lidenskapelige slike ord måtte virke for en ikke-muslim, så gjenspeiler de ikke et folk som føler seg urettmessig behandlet i henhold til *universelle* følelser, men snarere fordi det dreier seg om mytiske forestillinger og herrefolks-fornemmelser.

Kilder

Kilde: <https://tinyurl.com/4xumy98n>

[1] http://www.palwatch.org/main.aspx?fi=1101&fld_id=1101&doc_id=25680

[2] <https://tinyurl.com/p4t5yatx>

[3] Note: Historical quotes in this article were sourced from and documented in the author's book, *Sword and Scimitar: Fourteen Centuries of War between Islam and the West*, <https://tinyurl.com/3nk3z3mn>

Yoni Ben Menachem er en erfaren reporter fra israelsk radio og fjernsyn med arabiske spørsmål som sitt spesielle område. Han er også senioranalytiker for the Jerusalem Center for Public Affairs.

Uro i Jordan på grunn av korona og økonomisk krise

Yoni Ben Menachem

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Demonstrasjonene fortsetter over hele Jordan med bakgrunn i korona-krisen, voksende arbeidsledighet og en alvorlig økonomisk krise. Demonstrantenes protester mot kong Abdullah II, truer stabiliteten i kongedømmet. Jordan trenger øyeblikkelig helsehjelp og økonomisk bistand.

Det oppsto spenning og raseri i Jordan som følge av at den jordanske kronprins Hussein bin Abdullah måtte avlyse sitt besøk på Tempelhøyden den 10. mars 2021, og etter nyheten om at statsminister Netanyahus fly ble nektet å fly gjennom jordansk luftrom. Men de følelsene ble raskt erstattet av rasende demonstrasjoner mot myndighetene og det jordanske kongehuset på grunn av krisen omkring koronaviruset, arbeidsledigheten som er kommet opp i 30 prosent og landets alvorlige økonomiske krise.

Store demonstrasjoner har fortsatt i Jordan etter 13. mars og protestene var også rettet mot kong Abdullah II. De alvorligste demonstrasjonene skjedde i områdene Tafaileh øst for hovedstaden Amman, i Itbid og i Ziban-området, 70 kilometer sør for Amman. Jordanske sikkerhetsstyrker arresterte dusinvis av demonstranter.

Disse protestene brøt ut etter en tragisk hendelse ved det offentlige sykehuset i byen As-Salt vest for Amman. Der døde minst syv pasienter som følge av at oksygentilførselen deres stanset i to timer. Kong Abdullah ga ordre om at helseminister Nazir Obeidat som er professor i medisin, skulle sparkes. Kongen besøkte hospitalet og instruerte også dets direktør om å innlevere sin avskjedssøknad.

Jordansk politi arresterte fem ansatte ved hospitalet som vil bli tiltalt for å ha forårsaket syv dødsfall. Den jordanske regjeringen holdt møte for å drøfte katastrofen ved hospitalet og annonserte at den ville straffe dem som var ansvarlige for tragedien.

Korona-viruset rammer Jordan hardt

Jordan makter ikke å håndtere korona-krisen til tross for tiltak som inkluderer portforbud om natten. Antallet mennesker som er smittet stiger. Resultatet er en forverret pandemi og en økonomi og et skolesystem som er fullstendig nedstengt.

Jordan mottok 144.000 AstraZeneca-vaksiner, men det er ikke tilstrekkelig til å stanse det muterte viruset som sprer seg raskt. Sytti prosent av de smittede har fått det muterte viruset fra Storbritannia. Antallet smittende overstiger 8000 per dag. Antallet døde er siden utbruddet passerte 5000 i februar og mer enn en halv million mennesker er smittet.

Selv før denne krisen var Jordans økonomi i en vanskelig stilling. Landet har bl.a. mottatt mer enn en million flyktninger fra Syria. Landet får ingen finansiell støtte fra Saudi Arabia, og Det internasjonale pengefondet, IMF, krever gjennomføring av reformer som vilkår for å gi lån.

Siden sommeren 2018 har det pågått store demonstrasjoner i Jordan i protest mot regjeringens planer om skattøkninger, og statsminister Hani Mulki ble tvunget til å gå av som følge av dette. Folk flest i Jordan synes å ha gått lei av kong Abdullahs praksis med å skifte ut medlemmer av regjeringen hver gang situasjonen blir så ille at det oppstår demonstrasjoner. Folk vil ha en radikal løsning på landets problemer og derfor rettes protestene nå mot kongehuset.

Hvordan koronaviruset invaderer Jordan

I begynnelsen greide regimet å håndtere pandemien ved hjelp av omfattende tiltak. Strengt regler for smittevern ble gjennomført i hele landet for å hindre

“Disse protestene brøt ut etter en tragisk hendelse ved det offentlige sykehuset i byen As-Salt vest for Amman. Der døde minst syv pasienter som følge av at oksygentilførselen deres stanset i to timer.”

Demonstrasjoner mot myndighetene i Jordan 13. mars 2021 (Foto: Arab press)

spredning. Etter et år med pandemi sliter imidlertid regimet med virkningene og den forverrete økonomiske krisen.

En viktig årsak til den økte spredningen av smitte i Jordan er myndighetenes manglende evne til å stenge grensene mot Syria og Irak. Lastebilsjåfører som daglig kommer inn i landet uten å bli testet har spredd viruset.

Statsminister Al-Khasawneh som ble utnevnt sist oktober har vist seg ute av stand til å demme opp for pandemien. De pågående demonstrasjonene er nå i ferd med å endre seg til protester mot det jordanske monarkiet, og denne farlige situasjonen kan i verste fall destabilisere landets regjering. Det hasjemittiske kongehuset har derfor et umiddelbart behov for bistand utenfra for å kunne håndtere både den medisinske og den økonomiske krisen.

Kilde: <https://jcpa.org/unrest-in-jordan-over-the-coronavirus-and-the-economic-crisis/>

Benjamin Weinthal er medarbeider ved Foundation for Defense of Democracies. Han kan følges på Twitter @BenWeinthal.

De legger ikke merke til ondskapen – Europa støtter folkemordregimet i Iran

Benjamin Weinthal

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

For bedre å forstå Europas nåværende politikk overfor den islamske republikken Iran, er det verdt å merke seg en hendelse som ble omtalt i en artikkel fra 2006, skrevet av Iran-eksperten Amir Taheri.[1]

I 1984 reiste Hans-Dietrich Genscher, daværende utenriksminister i Vest-Tyskland, og tidligere medlem av nazi-partiet, til Iran i et forsøk på å begrense den onde innflytelsen til det daværende fem år gamle revolusjonære regimet til Ayatollah Ruhollah Khomeini.

Genscher erklærte at hans hensikt var å ta del i en “kritisk dialog” med regimet, men uttalelsen avfødte en spøk om den “kritiske dialogen” snarere var “en øvelse i felles kritikk fra mullahene og europeerne mot amerikanerne”, skrev Taheri.[1] Den tyske utenriksministeren kunngjorde den gang at hans dialog med Irans herskere var en suksess i og med “forsterkningen” av de politiske båndene mellom Vest-Tyskland og Den islamske republikk.[2]

Trettiseks år etter at Genscher introduserte uttrykket “kritisk dialog” i det europeisk-iranske diplomatiet, er det opplagt at hans politikk har vært mislykket.

Ta det nyeste eksemplet på det foreldete uttrykket “kritisk dialog”: Teherans drap på den uskyldige mesteren i bryting, Navid Afkari, som igjen rettet det globale søkelyset mot regimets forakt for de grunnleggende menneskerettigheter som Europa har ivret for.

Teheran hengte Afkari på grunn av hans protest, som del av nasjonale demonstrasjoner, mot den grunnleggende politiske og økonomiske korrupsjon hos Irans nåværende øverste leder ayatollah Ali Khomeini.

Det tyske selskapet Krempel leverte isolasjonsmateriale til to iranske virksomheter. Det ble brukt i iranske missiler fylt med kjemiske stridshoder. Disse ble brukt av det syriske regimet i klogassangrep i januar 2018. Angrepet førte til 21 sårede, deriblant 6 barn. (Foto: Hasan Mohamed/AFP via Getty Images)

Den mislykkede kritiske dialogen kommer også til syne i Europas forretningsforbindelser med Iran. Tysklands iver etter å gjøre forretninger med det iranske regimet har vært der helt siden den islamske revolusjonen i 1979.[3] Genscher bemerket i 1984 at de økonomiske forbindelsene fortsatt var omfattende i perioden 1979-84. Irans angrep på den amerikanske ambassaden i 1979 og det at 52 amerikanske diplomater og borgere ble tatt som gisler – og holdt fanget i 444 dager – forstyrret i det hele tatt ikke de tysk-iranske forbindelsene.

Europa arbeider altså ikke bare for å holde Irans regime flytende, men også – enten de er klar over det eller ikke – med å øke Teherans militære kapasitet ved å sørge for varer som kan brukes til flere ting (som at sivil teknologi også kan ha et militært formål).

Den sveitsiske ambassade i Iran skrøt for eksempel på sin Twitter-konto 19. oktober:

“Transportavtalen mellom Iran og Sveits som ble undertegnet under president Rouhanis besøk i Bern, har blitt vedtatt med stort flertall i den iranske nasjonalforsamlingen. Avtalen gjør det enklere med bilateral transport av varer og personer, og viser utvidelsen av den internasjonale handel.”[3]

Det er uklart hva slags utstyr som er involvert i transportavtalen mellom Bern og Teheran. Regjeringer og inspektører av atomvåpen og langtrekkende missiler burde være dypt mistenksomme overfor avtalen. Som min kollega Mark Dubowitz og jeg viste i en artikkel i avisen Wall Street Journal i 2010, kan sveitsiske og tyske økonomiavtaler bidra til Irans ulovlige atomvåpenprogram. [4]

Vi viste i 2010 at det sveitsiske firmaet Ceresola TLS fikk en avtale med Rahab Engineering Establishment i Iran om å levere tunnelteknologi som en del av et undergrunnsbaneprosjekt. Dette er nøyaktig den type teknologi som Irans herskere trenger for å skjule atomvåpenvirksomhet under bakken, slik regimet gjorde med atomanleggene i Qom og Natanz.

I 2018 avslørte den tyske avisen Bild at Berlins føderale kontor for økonomiske spørsmål og eksportkontroll tilsynelatende hadde godkjent en avtale for Krempel-selskapet som skulle selge militært anvendelig teknologi til iranske selskaper.

Krempel leverte isolasjonsmateriale til to iranske virksomheter, som ble brukt i iranske missiler fylt med kjemiske stridshoder. Disse ble brukt av det syriske regimet i klogassangrep i januar 2018.[5] Angrepet førte til 21 sårede, deriblant 6 barn. Isolasjonsmaterialet som lages av Krempel kan også bli brukt i motorer.

Den amerikanske regjeringen, under både Obama- og Trump-administrasjonene, har klassifisert Irans regime som verdens fremste støttespiller for terrorisme.

Ikke desto mindre har Tyskland kanskje vært den fremste motstanderen av amerikanernes “maximum pressure”-kampanje for å isolere regimet i Iran og øke sikkerheten i Midtøsten.

Avisen Politicos sjefskorrespondent for Europa, Matthew Karnitschnig, skrev nylig: *“Etter (senator John) McCains død i 2018, har Tyskland avslått å støtte USA på alle viktige utenrikspolitiske områder, enten det gjelder Kina, Russland, Iran, Israel eller Midtøsten i sin alminnelighet.”*[6]

Mahmoud Vaezi, som er stabssjef for den iranske presidenten Hassan Rouhani, understreket også nylig etter et møte med den tyske ambassadøren i Teheran, Hans-Udo Muzel, at *“Tyskland har vært Irans tradisjonelle partner”*. [7]

**“Vi viste i 2010 at det sveitsiske firmaet Ceresola
TLS fikk en avtale med Rahab Engineering
Establishment i Iran om å levere tunnelteknologi
som en del av et undergrunnsbaneprosjekt.”**

I september twitret det tysk-iranske kammeret for handel og industri stolt en uttalelse fra direktøren Dagmar von Bohnstein: *“Potensialet er stort, handelen mellom Iran og Tyskland øker, og tyske foretak vet hvordan de skal forholde seg til sanksjoner.”*[8]

Med andre ord – de pro-iranske forretningsinteressene i Tyskland feirer sin evne til å omgå de amerikanske sanksjonene som er rettet mot regimet på grunn av dets ondskapsfulle aktiviteter.[9] Tysklands utenriksminister har ikke gjort noen hemmelighet av forretningsinteressenes forsøk på å svekke de amerikanske sanksjonene.

I fjor sendte Tysklands sosialdemokratiske utenriksminister Heiko Maas sin økonomiske representant Miguel Berger til en konferanse for å vise hvordan man kunne unngå de amerikanske sanksjonene. Bjørn Stritzel, en journalist i bladet Bild, skrev da i en flengende kommentar:

“Mens regimet i Teheran leker med ilden, tilbyr Tyskland mullahene også en scene i Berlin! I går sendte utenriksdepartementet sin finansdirektør (Miguel Berger) til en konferanse for å gi tips om hvordan man på utspekulert vis kunne omgå de amerikanske sanksjonene mot Iran. Hver krone som kommer ut av forretningsavtalene som ble inngått der (på konferansen) flyter direkte inn i Teherans terrorkasse, som mullahene også bruker til å undertrykke sitt eget folk.”[9]

Berger har siden blitt forfremmet til statssekretær i det tyske utenriksdepartementet.[10]

I oktober 2020 kunngjorde det tysk-iranske handelskammer at handelen mellom de to landene i de første åtte månedene av 2020 økte med 8% og oversteig 1,1 milliard euro.[11] Den største delen av handelen besto av tysk eksport til Iran, herunder “industrielle maskiner” som “pumper og kompressorer”. Og ja, nøyaktig den type teknologi som Teheran kan benytte til militære formål.

Foreningen for iranske banker i Europa skrev i juli:

“45% av EUs eksport til Iran kom fra Tyskland, som leverte varer til en verdi av 555 millioner euro, en økning på 31% sammenlignet med fjoråret. Tyskland forblir den viktigste europeiske handelspartner for Iran med en volumøkning på 25%.”[12]

Alle disse tallene for handel og forretninger mellom Tyskland og Iran viser en dyptgående likegyldighet overfor internasjonal sikkerhet og sikkerheten til den jødiske staten. Dette til tross for kansler Angela Merkels berømte erklæring i 2008 i Knesset, Israels nasjonalforsamling, om at den jødiske statens sikkerhet var “absolutt” for hennes regjering.[13]

Det massive gapet mellom hennes retorikk og handlinger avdekker en utenrikspolitikk som i det store og hele er Iran-vennlig. Merkels versjon av kritisk dialog har bygget på Genschers versjon fra 1984. Den gang var USA gjenstand for “kritisk dialog” langs de linjer som Amir Taheris anekdotiske spøk viser og en syndebukk for den tyske regjeringen. Både USA og Israel står nå overfor vreden fra Merkels regjering og den tyske Forbundsdagen.

Det er urovekkende at Merkels regjering har beveget seg bort fra Vesten og til Russlands Vladimir Putin, kommunistpartiet i Kina og den islamske republikken i Iran.[14]

Europas sterkeste økonomiske motor, Tyskland, og resten av EU har dessverre valgt å være vennlig innstilt overfor den islamske republikken når det gjelder de viktige spørsmålene om Irans atomprogram og iranernes forferdelige forhold til menneskerettighetene.

Kilder

Kilde: <https://www.gatestoneinstitute.org/16697/europe-iran-regime> © 2020 Gatestone Institute. All rights reserved

[1] <https://tinyurl.com/7ay268xh>

[2] <https://tinyurl.com/exsnbnz>

[3] <https://twitter.com/SwissEmbassyIr/status/1318132983484895237>

[4] <https://tinyurl.com/veydzen9>

[5] <https://tinyurl.com/e2uks9s>

[6] <https://tinyurl.com/mk2xdnek>

[7] https://twitter.com/Iran_GOV/status/1318833503744688135

[8] https://twitter.com/AHK_Iran/status/1309216375576113154

“45% av EUs eksport til Iran kom fra Tyskland, som leverte varer til en verdi av 555 millioner euro, en økning på 31% sammenlignet med fjoråret. Tyskland forblir den viktigste europeiske handelspartner for Iran med en volumøkning på 25%.”

- [9] <https://tinyurl.com/h3u4ab8n>
- [10] <https://www.auswaertiges-amt.de/en/aamt/appointment-sts-berger/2338780>
- [11] <https://tinyurl.com/4u5pkzth>
- [12] <https://aibe-eu.com/iran-eu-2020-trade-four-months/>
- [13] https://www.knesset.gov.il/description/eng/doc/speech_merkel_2008_eng.pdf
- [14] <https://tinyurl.com/9rj4xzw>

Dore Gold er president for Jerusalem Center for Public Affairs og tidligere generaldirektør for Israels utenriksdepartement. Han fungerte som FN-ambassadør for Israel i årene 1997-99.

Vesten har utilstrekkelig diplomatisk styrke til å stoppe Iran

Dore Gold

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Den gamle atomavtalen med Iran hadde andre alvorlige mangler som måtte løses, men det så ikke ut til at disse endringene kom til å skje.

“Det er mindre tilgang til anleggene, la oss innse det.” Slik oppsummerte Rafael Mariano Grossi, som er generaldirektør for Det internasjonale atomenergibyrået, IAEA, resultatet av de samtale han hadde med iranerne i midten av februar. Det var like før en ny iransk lov gitt av parlamentet trådte i kraft og reduserte IAEAs overvåking av det iranske atomprogrammet. Det ville nå ikke lenger bli “overraskelsesinspeksjoner” fra Vesten ved iranske atomanlegg.

Det var liten grunn til å feire den nye situasjonen. Iranerne fulgte opp denne siste avtalen med nye uttalelser om atomprogrammet deres som var klart urovekkende. Irans øverste leder Ayatollah Ali Khamenei erklærte at Irans anrikningsnivå for uran ikke lenger ville være begrenset til 20%. “Vi kan til og med øke anrikningen til 60%.” Den felles omfattende handlingsplanen, JCPOA, også kjent som “Iran-avtalen” fra 2015, begrenset anrikningen til bare 3,67%. Her må man huske at anrikning til 90% er det iranerne trenger for å kunne produsere en kjernefysisk bombe.

Bekreftelsen av denne forståelsen var svært mangelfull. I november i fjor nådde Irans anrikningsnivå ifølge IAEA 12 ganger den verdien som var tillatt ifølge avtalen.[1] Teheran var nå i ferd med å komme nærmere en atombombe enn noen gang før.

Den gamle atomavtalen med Iran hadde også andre alvorlige mangler som måtte løses, men det så ikke ut til at disse endringene kom til å skje. Ta for

“Det som nå var nødvendig var et robust svar fra Vesten på disse iranske utfordringene. Uten en sterk reaksjon, er det sannsynlig at iranerne fortsetter å utvide sin virksomhet over hele Midtøsten. Men det er ingen indikasjoner på at USA og Europa forstår hva de står overfor.”

eksempel ballistiske raketter. Da Vesten opprettet en ordning med Saddam Hussein på slutten av den første Gulfkrigen hvor man søkte å få kontroll over hans masseødeleggende våpen, begrenset de seg ikke til å demontere biologiske, kjemiske og atomkomponenter som irakerne hadde. De inkluderte alle ballistiske raketter med en rekkevidde på 150 km. Men JCPOA berørte ikke Irans rakettmuligheter, noe som utgjorde et stort hull i avtalen. Det er ingen indikasjoner på at dette nå skal rettes på.

En annen mangel ved JCPOA var at avtalen bygget på antagelsen om at hvis Iran fulgte vilkårene, ville iransk atferd bli mer moderat. Dette ble anslått i Vesten til å være en mulig konsekvens av lettelse i sanksjonene mot den iranske økonomien. Men når vi ser tilbake på 2015, dempet ikke sanksjonene mot Iran landets regionale atferd.

Den islamske revolusjonsgarden, IRGC, fortsatte å engasjere sjiamilitser, noen ganger endog med større kraft. En rapport fra februar 2021 fra Tony Blairs Institute for Global Change, var klar på dette punktet: *“Antallet militser opprettet av IRGC økte kraftig.”*

Iransk ekspansjonisme spredte seg i denne perioden til områder som ikke var ansett for å være innenfor Irans innflytelsessfære. Iransk støtte til Houtigeriljaen i Jemen ga landet et strategisk nærvær ved Bab al-Mandeb som forbinder Rødehavet og Det indiske hav. Iran begynte å samarbeide med Polisario i Vest-Sahara og etablerte seg i Algerie. Iran opererte nå langt borte fra Persiabukta.

Det som nå var nødvendig var et robust svar fra Vesten på disse iranske utfordringene. Uten en sterk reaksjon, er det sannsynlig at iranerne fortsetter å utvide sin virksomhet over hele Midtøsten. Men det er ingen indikasjoner på at USA og Europa forstår hva de står overfor.

Kilder

Kilde: <https://tinyurl.com/4ejd2z47>

[1] <https://www.jpost.com/tags/iran>

Khaled Abu Toameh som er en prisvinnende journalist basert i Jerusalem, skriver for Gatestone Institute.

Palestinerne – ofre i et arabisk land

Khaled Abu Toameh

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Mens palestinske ledere nesten daglig fordømmer Israel, velger de å overse de vedvarende lidelsene til palestinerne som lever i flere arabiske land, særlig i Syria.[1]

Siden begynnelsen av borgerkrigen i Syria i 2011, har 4048 palestinere omkommet, men palestinske ledere ser ikke ut til å bry seg. Ytterligere 333 palestinere er savnet, mens 1797 blir holdt i fengsler kontrollert av regimet til den syriske presidenten Bashar al-Assad.[2]

Som de fleste arabiske land har syrerne nektet palestinerne statsborgerskap. Barn som er født i Syria av palestinske fedre blir oppfattet som palestinere, ikke som syriske borgere.[3]

Palestinske ledere som regelmessig møtes i Ramallah på Vestbredden diskuterer sjelden tragedien som har truffet deres folk i Syria.

Også Hamas-lederne på Gazastripen, som elsker å gi intervju til media, synes å glemme eksistensen til palestinerne i Syria.

Palestinske ledere ser ikke noe ondt eller galt i det at deres folk blir drept, såret, tvangsflyttet, arrestert og torturert i et arabisk land. Oppmerksomheten til disse lederne er utelukkende rettet mot Israel – som de fordømmer dag og natt ikke bare for hva det gjør, men også for hva det ikke gjør.

Selvstyremyndighetene og Hamas fordømmer nå Israel fordi det gjennomfører vedlikeholdsarbeid på plassen ved Vestmuren like nedenfor Tempelhøyden, i

Kampene mellom den syriske hæren og opposisjonsgrupper i Yarmouk flyktningeleir (en gang hjemmet for bortimot 160 000 palestinere) sluttet for to år siden. (Foto: Louai Beshara/AFP via Getty Images).

Jerusalems gamleby, det helligste stedet i verden for det jødiske folk. Den palestinske selvstyremyndigheten, PA, og Hamas fremsetter den surrealistiske påstanden at Israel forsøker å omgjøre Vestmuren – alt som er igjen av jødernes annet tempel, ødelagt av romerske legioner i år 70 – til et jødisk sted.[4]

Nylig forsøkte noen palestinske tjenestemenn å avlede oppmerksomheten fra deres mislykkede forsøk på en hurtig forsyning av vaksiner til folk mot coronaviruset, ved å argumentere for at det var Israels “plikt” til å kjøpe dosene og fordele dem til palestinerne. Deres argumentasjon kom samtidig med at det palestinske lederskapet sa at de med hjelp fra det internasjonale samfunn var i ferd med å få vaksiner fra fire produsenter. Det er viktig å være klar over at palestinerne aldri tok kontakt med Israel med en formell anmodning om å forsyne dem med vaksiner.[5]

“Den palestinske selvstyremyndigheten, PA, og Hamas fremsetter den surrealistiske påstanden at Israel forsøker å omgjøre Vestmuren – alt som er igjen av jødernes annet tempel, ødelagt av romerske legioner i år 70 – til et jødisk sted.”

De som først og fremst blir ofre for denne stadige kritikken av Israel, er palestinerne som bor i Syria. Deres daglige rop om hjelp synes ikke å nå fram til PAs president Mahmoud Abbas eller Hamas-lederne på Gazastripen, Qatar og Tyrkia.

Palestinske menneskerettighetsorganisasjoner på Vestbredden og Gazastripen, så vel som “pro-palestinske” grupper i verden omkring, er også tause om de alvorlige krenkelsene av menneskerettighetene til palestinerne i Syria. Stemmen til disse organisasjonene og gruppene blir bare hevet når de har noe dårlig å si om Israel.

Her er noen tall fra Syria som palestinske ledere, menneskerettighetsorganisasjoner og “pro-palestinske” grupper i USA og Europa ikke liker å snakke om: 40% av palestinerne i Syria har blitt fordrevet siden begynnelsen av borgerkrigen, og 91% av deres familier lever i absolutt fattigdom.[6]

Disse tallene finnes i en rapport fra januar 2020 som er offentliggjort av Action Group For Palestinians of Syria, AGPS,[6] en Londonbasert menneskerettighetsgruppe som følger med på situasjonen for palestinske flyktninger i det krigsherjede Syria.[7]

Med henvisning til forverret sikkerhet og økonomiske vilkår for palestinerne der, skriver AGPS-rapporten med tittelen “Palestinske ofre for ødeleggelsen”, om framveksten av *“kvinnelige og barnearbeidere som tigger, leter etter mat i søppelbeholdere og ungdom som slutter på skolen.”*

Samtidig, avslører rapporten, fortsetter tusener av palestinere å flykte til Libanon, Tyrkia, Libya og Egypt. Når de kommer til disse landene, blir mange palestinere arrestert eller de faller som ofre for utnyttelse av smuglere og menneskehandlere.

“Den syriske økonomiske krisen forverret de humanitære og boforholdene for palestinerne i Syria, som nå står overfor en sosial, helsemessig, miljømessig og utdanningsmessig katastrofe, i tillegg til spredningen av sosiale sykdommer som skyldes den omfattende fattigdommen”, heter det i rapporten.

I 2020 ble mange palestinere drept av syriske sikkerhetstjenester, særlig i Daraa-området sørvest i Syria.

AGPS-rapporten avdekket at siden 2011 har minst 620 palestinere blitt torturert til døde i ulike syriske interneringssentre.[6]

I rapporten fant man også at i tillegg til myrderiene, har syriske myndigheter konfiskert hjemmene og eiendommene til mange palestinske flyktninger. Selv om kampene mellom den syriske hæren og opposisjonsgruppene i den palestinske flyktningeleiren Yarmouk (nær Damaskus) sluttet for to år siden, har bare 435 familier fått lov til å vende tilbake til sine hjem.

Ifølge FNs hjelpeorganisasjon for palestinske flyktninger, UNRWA, var Yarmouk hjemmet til nesten 160 000 palestinske flyktninger før utbruddet av borgerkrigen i Syria for 10 år siden. *“I desember 2012 oppstod det kraftige sammenstøt i Yarmouk, noe som førte til tallrike sivile døde, alvorlige ødeleggelser av eiendom og fordrivelsen av tusener av palestinere og syrere,”* skrev UNRWA. *“Nå er leiren stort sett ødelagt og inneholder bare noen få dusin familier. Dette er stort sett eldre palestinske flyktninger.”*[8]

Hva gjør palestinske ledere for å hjelpe de hundrevis av palestinere som fremdeles lever i Syria? Faktisk ingenting. De har det så travelt med å oppfordre til vold mot Israel at de har glemt sitt eget folk.

Den 9. januar i år begynte Abbas på sitt syttende år av sin opprinnelige 4-årstermin. Igjen snakker han om sitt ønske om å holde nyvalg. Denne ordleken holder han på med en til to ganger hvert år slik at folk tror at han virkelig ønsker valg.[9]

Det er vanskelig å se hvordan valg kan hjelpe palestinerne i Syria (som uansett ikke ville deltatt i dem). Palestinske valg kan gjøre noen folk i Biden-administrasjonen og EU lykkelige – selv om palestinerne igjen skulle velge terroristgruppen Hamas – men for palestinerne vil ingenting endre seg, iallfall ikke for dem som nesten daglig blir angrepet i Syria.

Palestinerne trenger ikke nye valg. De trenger nye ledere som vil føre dem ut

fra den langvarige hengemyren og til en fremtid med håp og fred. Under de nåværende omstendigheter synes det dessverre ikke som at slike ledere finnes verken på Vestbredden eller Gazastripen.

Kilder

Kilde: <https://www.gatestoneinstitute.org/16948/palestinians-victims-syria> © 2021 Gatestone Institute. All rights reserved

- [1] <https://wafa.ps/Pages/Details/16035>
- [2] <https://tinyurl.com/yrrpp5bj>
- [3] <https://www.aljazeera.com/features/2016/3/23/palestinian-syrians-twice-refugees>
- [4] <https://wafa.ps/Pages/Details/16013>
- [5] <https://tinyurl.com/3sxwprkm>
- [6] <https://www.actionpal.org.uk/ar/reports/special/palscene.pdf>
- [7] <https://www.actionpal.org.uk/en/page/2/about-us>
- [8] <https://www.unrwa.org/where-we-work/syria/yarmouk-unofficial-camp>
- [9] <https://wafa.ps/Pages/Details/15922>

Husk jødene i ditt testamente

Du kan gi en testamentarisk gave til Senter mot Antisemittisme (SMA)

Under Holocaust mistet jødene så å si alt de eide. I Norge måtte jødene undertegne et skjema der "De sa seg enig i" at alt de eide ble beslaglagt, før de ble sendt i døden. ("Lov av 26. oktober 1942 om inndragning av formue som tilhører jøder"). I den islamske verden ble ca. 870.000 jøder kastet ut og alt de eide ble konfiskert av regimene og mobben.

Jødene trenger din hjelp til å bygge sitt land og til å sikre sin fremtid. Vi i SMA arbeider med å forebygge jødehatet, men ønsker ikke å være avhengig av statlige eller politisk betingede midler.

Forebygging av jødehatet og kampen for den jødisk-kristne arven er et langsiktig arbeid som krever mye tålmodighet, kunnskap og økonomiske midler.

Ved å tilgodese SMA i ditt testamente kan du være med og påvirke positivt til en bedre fremtid for både jøder og kristne.

Om du vil, kan SMA opprette et legat, kalt opp etter deg. Avkastningen av arven din skal brukes til å betale senterets arbeid og gi humanitær hjelp til dem som virkelig trenger det i Israel.

Senter mot Antisemittisme (SMA) kan være behjelpelig med de formelle aspektene, om ønskelig.

Takk for at du vil være med oss i vår kamp mot jødehatet.

Dr. Michal Rachel Suissa, leder for SMA

Senter mot antisemittisme (SMA)
Øvre Ullern terrasse 51, 0380 Oslo
Org.nr.: 984 595 948

Telefon (+47) 92 29 30 36
E-mail post@sma-norge.no
Web www.sma-norge.no

Facebook [antisemittisme.no](https://www.facebook.com/antisemittisme.no)
Twitter [@antisemittisme](https://twitter.com/antisemittisme)
Bankgiro 6242.10.60644
Vipps 84727

Avisen som informerer og
inspirerer

Bestill 1 års abonnement, og få
2 mnd. GRATIS!

NBI Bruk BLOKKBOKSTAVER

HØST TILBUD:

HELÅR
kr. 1099

(Ord. kr.: 1340,-)

JA! Jeg vil bli abonnent på Norge IDAG

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr.: _____

Sted: _____

Tlf.: _____

Kristén Mediaallianse Drift AS
Svarsending 8123
0097 OSLO

Klipp ut og send inn

SEND INN ELLER RING **55 92 29 00**

Proessen mot Israel er utgitt av Israels venner

Du kan selv være med og formidle denne kunnskapen til flere.

Boken Proessen mot Israel – hvordan folkeretten misbrukes for å delegitimere staten Israel er utgitt av et uavhengig nettverk av internasjonale folkerettsjurister og eksperter, thinc, som holder til i Haag. Den norske utgaven er oversatt og utgitt av Senter mot antisemittisme som har opparbeidet et godt samarbeid med det ekspertmiljøet i Haag. Boken tar for seg og tilbakeviser anklagene om israelske brudd på folkeretten og bør leses av alle som er opptatt av debatten om den jødiske statens plass i verdenssamfunnet.

Formålet med å utgi boken i Norge er å bistå alle som er opptatt av Israel og folkeretten med riktige og holdbare standpunkter og argumenter til personlig oppdatering, eller til bruk i den pågående offentlige debatt om bokens tema. Det er ikke nødvendig med spesialkompetanse for å lese og forstå denne boken.

**Du kan bestille boken direkte fra SMA (post@sma-norge.no),
fra Document forlag (www.documentforlag.no)
eller fra Visjon Norges Webshop (www.visjonwebshop.com).**

Israels venner i Norge har støttet trykkingen av boken. Men i Norge er det mye dyrere å sende boken i posten enn det er å trykke den. Vi håper derfor at dere vil være med og støtte distribusjonen i Norge slik at flere kan få nytte av den og SMA får dekket mer av utgiftene.

Sammen kan vi bringe sannhet om Israel inn i det offentlige rom.

Vi takker for din støtte i visshet om at et korrekt informert folk betyr et bedre samfunn for oss alle.

Med vennlig hilsen

Michal Rachel Suissa,

Leder for Senter mot antisemittisme, SMA

Bankkonto: 6242.10.60644 / Vipps: 84727

Tel: 92 29 30 36 / E-mail: post@sma-norge.no

Web: <http://sma-norge.no>

Facebook: [antisemittisme.no](https://www.facebook.com/antisemittisme.no) / Twitter: @antisemittisme

Org.nr. 984 595 948

Besøk vår hjemmeside og hold deg informert!

For deg som vil skille mellom løgn og sannhet i dagens mediebilde.

For deg som vil skille mellom propaganda og informasjon.

For deg som leter etter sannheten som er tildekket.

www.sma-norge.no

Willy Gjøsund, SMAs web-ansvarlige